

Slava morală a Domnului Isus (1) - În liniștea Sa

Luca 9,51: *Când se împlineau zilele în care urma să fie luat la cer, Isus Și-a îndreptat hotărât fața, să meargă la Ierusalim.*

Marcu 9,15: *Și îndată, mulțimea văzând pe Isus, s-a mirat și a alergat la El să-L salute.*

Înălțimi și adâncimi

Domnul Isus în timpul vieții Sale pe pământ a arătat o liniște în înălțimile și adâncimile prin care a trecut, care este unică în felul ei și pe care noi putem numai să o admirăm. El știa, ca să folosim o expresie a apostolului, „să fie smerit și să aibă din belșug”. El a știut foarte bine să folosească momentele în care lucrurile decurgeau normal, dacă avem voie să ne exprimăm așa, precum și să valorifice timpurile de constrângere. El a întâmpinat mereu ambele situații în timpul vieții Sale pe pământ.

Glorificarea pe munte

Astfel, pe Muntele transfigurării El a fost introdus pentru un moment în slava Sa. Și acesta a fost realmente un ceas strălucitor. El S-a arătat acolo în maiestatea și demnitatea care I se cuvin. Ca soarele, sursa oricărei lumini, așa a strălucit fața Lui în splendoarea copleșitoare. Și mai marii Vechiului Testament, Moise și Ilie, stăteau alături de El, având parte de slava Sa și strălucind împreună cu El în ea. Însă El coboară iarăși de pe munte. Și atunci a poruncit aceluia care au fost „martori oculari ai slavei Sale” „să nu spună nimănui ce au văzut”. Și când a ajuns la picioarele muntelui și mulțimea uimită a alergat la El să-L salute (Marcu 9,15) și fără îndoială fruntea Lui mai purta, chiar dacă slab, un reflex al slavei în care El tocmai a strălucit, El nu Se oprește nici o clipă să primească omagierea din partea mulțimii. Nu, El Se dedică din nou slujbei Sale obișnuite, căci El știa „să aibă din belșug”. Bunăstarea nu L-a făcut arogant. El nu a căutat loc de cinste între oameni, ci S-a dezbrăcat de Sine Însuși, S-a făcut pe Sine Însuși nimic și a acoperit repede slava Sa. El era mulțumit să fie slujitorul încins pentru slujbă, dar nu a fost îmbrăcat cu slavă.

Biruatorul după înviere

Tot așa a fost și după înviere (vezi Ioan 20). Îl vedem acolo înconjurat de ucenicii Lui, îmbrăcat cu o slavă, pe care nici un om nu a avut-o vreodată și pe care nici un om nu a văzut-o vreodată. El stă acolo ca Biruatorul asupra morții, ca distrugătorul mormântului. Și cu toate acestea, cu toate că era în posesiunea unor astfel de glorii, El nu a venit să primească omagierile poporului Său, așa cum obișnuim noi să spunem. Nu ar fi făcut aceasta oricine altul, care după truda și pericolele îndurate și după biruința finală s-ar fi reîntors în cercul prietenilor și familiei lui? Domnul Isus nicidecum nu a fost indiferent față de participarea sufletească a altora. Dimpotrivă, El a dorit-o în timpul vieții Sale pe pământ, și a dus multă lipsă de ea, atunci când nu a găsit-o. Dar acum, înviat din morți, El apare în mijlocul ucenicilor Săi mai degrabă ca Unul care îi vizitează pentru o zi ca Biruator triumfal, și El

discută cu ei mult mai mult despre lucrurile mărețe care îi interesa și care tocmai s-au împlinit. Pentru mulți este mult mai greu să se folosească de o asemenea biruință cu o asemenea demnitate și liniște decât obținerea biruinței însăși. Vedem aici iarăși cum El știa „să aibă din belșug” și „să fie umplut”.

Lepădat în Samaria

Dar Isus știa și „să fie smerit”. Să-L privim de exemplu în mijlocul locuitorilor din Samaria, în evanghelia după Luca 9,51 și versetele următoare. De la început, conștient fiind de slava Sa personală, El Se așează în „zilele în care urma să fie luat la cer”. El pleacă pe drumul spre Ierusalim, și așa cum o persoană cu vază anunță apropierea sa, trimite mesageri înaintea Sa. Însă necredința samaritenilor schimbă totul; ei refuză să-L primească. Cât de mult s-a ostenit Ioan Botezătorul, ca totuși lui Mesia să I se pregătească o cărare dreaptă. Însă ei nu vor să pregătească o cărare dreaptă pentru picioarele Domnului slavei și Îl constrâng ca Cel lepădat să-Și găsească singur cărarea cea mai bună. Și cum acționează El acum? El ocupă imediat locul unui abject, fără să murmure câtuși de puțin, chiar și numai în inima Sa, din cauza aceasta. Așa ceva a trebuit El să aibă parte și în trecut. Atunci a fost prigonit în Betleem. Irod a încercat să-L omoare. Însă El a fost gata să trăiască în Nazaretul disprețuit, atunci când a fost lepădat ca cetățean al Betleemului. Începând de acum El poartă caracterul celui lepădat cu aceeași demnitate cum El mai înainte a purtat caracterul celui Măreț. În felul acesta Isus a știut „să fie smerit”.

Lepădat în Ierusalim

Același lucru găsim în evanghelia după Matei capitolul 21. El intră în Ierusalim ca „Fiu al lui David”; tot ce putea să-L caracterizeze în această demnitate glorioasă Îl înconjoară și Îl însoțește. Așa cum pe muntele transfigurării El a apărut în slava Sa cerească, așa apare El aici în slava Sa pământescă. Din punct de vedere juridic El avea dreptul la această demnitate regală. Acum era momentul potrivit și El a știut să poarte cu demnitate această slavă. Dar necredința celor din Ierusalim, ca mai înainte a celor din Samaria, schimbă scena. El, Cel care a intrat în cetate ca Împărat, este practic imediat constrâns s-o părăsească, ca să-Și caute un loc de poposire peste noapte, acolo unde considera El că este cel mai potrivit. Și astfel El se găsește acum, știind „să fie smerit”, în afara Ierusalimului, ca odinioară în afara Samariei.

Ce desăvârșire! Dacă întunericul nu a biruit lumina slavei personale (Ioan 1) și oficiale (aici în Matei 21) a lui Hristos, aceasta oferă slavei Sale morale să strălucească mai plină de strălucire. Căci în sens moral nu este nimic mai frumos ca această legătură dintre smerirea de bună voie față de oameni și conștiința unei slăvi pătrunzătoare înaintea lui Dumnezeu.

Exemple din viața oamenilor lui Dumnezeu

Găsim exemple frumoase despre această legătură în viața unor credincioși:

1. Avraam

Avraam a fost de bună voie toată viața sa un străin printre canaaniți, neavând nici măcar un metru pătrat de pământ și nici nu voia să aibă. Dar când s-a oferit ocazia, el a înțeles să se ridice deasupra împăraților, conștient fiind de demnitatea lui înaintea lui Dumnezeu și potrivit cu planul lui Dumnezeu.

2. Iacov

Iacov vorbește despre viața sa de străin, despre zilele anilor vieții sale, care a fost „puține la număr și rele”, și în felul acesta se face nimic înaintea lumii. Dar în același timp binecuvântează pe faraonul Egiptului, pe omul care în timpul acela era cel mai mare de pe pământ, știind foarte bine că în ochii lui Dumnezeu el însuși era „cel mai de preț”.

3. David

David cere pâine, și el o face fără să se rușineze. În același timp primește omagiul cuvenit unui împărat și ca să zicem așa primește din mâinile lui Abigail tributul supușilor lui.

4. Pavel

Pavel este legat cu lanțuri, un întemnițat în casa guvernatorului, și vorbește despre lanțurile sale; dar totodată lasă să se recunoască la curtea nobiliară și de către mai marii lumii romane, care îl înconjurau, ca de exemplu împăratul Agripa, că între ei el este omul binecuvântat, singurul om fericit.

Prin ce se obține această aptitudine?

Această legătură între smerirea de bună voie înaintea oamenilor și conștiența slavei și demnității înaintea lui Dumnezeu își găsește revelarea cea mai sublimă, cea mai strălucitoare, da (dacă ne gândim cine era El), nesfârșită în Domnul nostru. Și în această aptitudine de a ști „să ai din belșug” și „să fii smerit”, „să fii sătul” și „să suferi lipsă”, mai este încă o frumusețe. Cine posedă această aptitudine, acela arată că el se preocupă mult mai mult cu ținta călătoriei decât cu călătoria însăși. Dacă inima noastră se gândește la călătoria însăși, atunci cu siguranță nu vom dori problemele ei și drumurile ei aride; dar în măsura în care privim ținta, vom putea să privim peste aceste lucruri. Nu este în toate acestea o învățătură profundă pentru noi?

Slava morală a Domnului Isus (2) - În echilibrul Său în har și sfințenie

Text călăuzitor: Evanghelia după Marcu capitolul 6

Domnul Isus: un Străin

Cineva a spus odată: Nu este nici un om care să fie așa de milostiv, așa de binevoitor, așa de abordabil cum este Domnul Isus. În toată Ființa Sa se observă o gingășie, o amabilitate, care zadarnic sunt căutate la ceilalți oameni. Și cu toate acestea mereu se simte că El era „un Străin” pe pământ. Da, un Străin pe pământ, un Necunoscut. Căci pământul acesta era plin de oameni care erau împotriva lui Dumnezeu. Dar ori de câte ori un necaz sau o nevoie dorea după El, El S-a arătat a fi foarte aproape. Distanța, la care El Se ținea, și intimitatea, cu care Se apropia de nevoi – ambele erau desăvârșite. El nu numai a privit necazul din jurul Lui, ci El a luat parte la el, și aceasta cu o compasiune adâncă, care venea din lăuntru Lui. El nu numai a condamnat necurăția din jurul Lui, ci El a menținut chiar și distanța, pe care o cerea sfințenia, față de orice atingere cu răul și orice formă de întinare.

Aproape și depărtat

Să-L privim în această îndepărtare și în această apropiere, așa cum ni-L prezintă capitolul 6 din evanghelia după Marcu. Este o scenă emoționantă. Ucenicii se întorc înapoi la El după o zi de lucru obositoare. El Se îngrijește de ei, are compătimire față de oboseala lor și de aceea le spune: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin.” Dar pentru că mulțimea alerga deja la El, El Se adresează cu aceeași dragoste și acestor oameni, înțelege situația lor și atunci Se așează ca să-i învețe, căci ei erau în ochii Lui ca niște oi fără păstor. În toate acestea vedem cum Domnul Isus era aproape de nevoile multiple, care apăreau înaintea Lui. Indiferent că este vorba de oboseala ucenicilor sau de neștiința și foamea mulțimii de popor; El S-a îngrijit atât de unii cât și de ceilalți. Însă ucenicii, nemulțumiți de atenția pe care El a acordat-o mulțimii de popor, Îi cer ca El să dea drumul mulțimii. Dar aceasta nu corespunde gândurilor Domnului. Și imediat ia naștere o îndepărtare între El și ucenicii Săi, care scurt timp după aceea se arată prin aceea că El le cere să se urce într-o corabie și să meargă înaintea Lui pe țarmul celălalt, în timp ce El va da drumul mulțimii. Această despărțire aduce cu sine un necaz nou pentru ucenici. Pe mare ia naștere o furtună; dar când pericolul a fost cel mai mare, Isus a apărut iarăși în apropierea lor, ca să le ajute și să le insufle curaj.

Totdeauna la lucru în cele mai diferite forme

Ce armonie este în această contopire dintre sfințenie și har! Isus este aproape de noi, când suntem obosiți, când suferim de foame sau suntem în pericol; dar El este departe de pornirile caracterului nostru natural, departe de egoismul nostru. Sfințenia Lui L-a făcut să fie un Străin deplin într-o lume murdară. Harul Lui L-a ținut permanent la lucru într-o lume plină de suferințe și necazuri. Și tocmai în aceasta se arată slava morală a vieții Mântuitorului nostru

într-o lumină cu totul deosebită: cu toate că El a fost constrâns prin caracterul celor din jur să fie un Om singuratic, totuși necazul și suferințele din jurul Lui L-au făcut să fie permanent la lucru. Și deoarece această activitate s-a manifestat față de tot felul de oameni, ea a trebuit să ia și formele cele mai diferite. Hristos a avut a face cu împotriviți, cu mulțimea de popor, cu cei doisprezece ucenici ai Săi și cu persoane singulare; și acestea L-au ținut nu numai permanent la lucru, ci și într-o lucrare foarte diferită. Și El trebuia să știe (și cu siguranță a știut în chip desăvârșit) ce răspuns să dea la fiecare în parte.

Slava morală a Domnului Isus (3) – Ca Cel separat de lume

Text călăuzitor: Evanghelia după Ioan capitolul 7

Domnul Isus a arătat în Persoana Sa ce înseamnă cuvintele frecvent citate „în lume, dar nu din lume”, care fără îndoială sunt împrumutate din cuvintele Domnului:

Ioan 17,15.16: *Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.*

El era revelația vie a acestei stări în tot timpul vieții Sale pe pământ. Căci El era permanent în lume și lucra în mijlocul neștiinței și necredinței ei. Însă niciodată El nu a fost din lume. Aceasta înseamnă,

- Că El niciodată nu a fost de acord cu așteptările și planurile ei
- Și nu și-a adaptat comportarea Lui după ideile lor.

Însă în evanghelia după Ioan capitolul 7 El Se arată, după cum cred eu, în mod deosebit în acest caracter:

Ioan 7,2-44: *Și sărbătoarea iudeilor, a Corturilor, era aproape. Frații Lui I-au zis: ,Pleacă de aici și du-Te în Iudeea, ca să vadă și ucenicii Tăi lucrările pe care le faci; căci nimeni nu face ceva în ascuns, când caută să fie cunoscut în public; dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii.’ Căci nici frații Lui nu credeau în El. Isus le-a zis: ,Timpul Meu n-a sosit încă, dar timpul vostru totdeauna este gata. Pe voi lumea nu vă poate urî, dar pe Mine Mă urăște, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele. Suiți-vă voi la sărbătoarea aceasta; Eu încă nu Mă sui la sărbătoarea aceasta, fiindcă nu Mi s-a împlinit încă timpul.’ După ce le-a spus aceste lucruri, a rămas în Galileea. După ce s-au suit frații Lui, S-a suit și El la sărbătoare, dar nu pe față, ci ca pe ascuns. ... Când era la jumătatea sărbătorii, Isus S-a suit la Templu și învăța. Iudeii se mirau deci și ziceau: ,Cum știe Acesta carte fără să fi învățat?’ Isus le-a răspuns și a zis: ,Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui care M-a trimis. Dacă voiește cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi. Cine vorbește de la sine însuși caută slava lui însuși; dar cine caută slava Celui care L-a trimis, Acela este adevărat și în El nu este nedreptate. ... Și Isus a strigat, pe când învăța mulțimea în Templu, spunând: ,Mă cunoașteți*

și Mă știți de unde sunt! Eu n-am venit de la Mine Însumi, dar Cel care M-a trimis este adevărat și voi nu-L cunoașteți. ... În ziua de pe urmă, ziua cea mare a sărbătorii, Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis Scriptura.” Dar El spunea aceasta despre Duhul pe care aveau să-L primească cei care vor crede în El; căci Duhul Sfânt încă nu era, fiindcă Isus nu fusese încă slăvit.

Era timpul sărbătorii Corturilor,

- Cununa zilelor de bucurie în Israel,
- gustul anticipat al Împărăției care va veni,
- timpul străngerii recoltei,
- în care totodată poporul trebuia să-și amintească că odinioară el a rătăcit prin pustiu și a locuit în corturi.

Frații Domnului Îl constrâneau să nu lase să treacă nefolosită ocazia în care „toată lumea”, așa cum am spune noi, era adunată în Ierusalim. Ei doreau ca El să Se prezinte, așa cum ne exprimăm noi, și să Se arate ca „Om al lumii”. Însă Isus refuză să procedeze conform dorinței lor. Pentru El încă nu venise timpul să serbeze sărbătoarea corturilor. El va prelua cândva, când va veni ziua Lui, Împărăția Sa. Atunci El va fi mare și domnia Lui se va întinde până la marginile pământului. Însă drumul Lui ducea acum spre altar și nu spre scaunul de domnie. El nu vrea să meargă la sărbătoare, ca să fie la sărbătoare, cu toate că El se va duce la locul unde se va ține sărbătoarea. Și de aceea noi Îl vedem, de îndată ce a ajuns în Ierusalim, intrând în scenă ca Slujitor, și nu apărând în demnitatea Lui. De asemenea El nu face nici o minune, așa cum și-au dorit frații Lui, ca prin aceasta să atragă atenția oamenilor spre Sine. El învață pe alții și Se ascunde înapoia cuvintelor: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui care M-a trimis.” Ce remarcabil și caracteristic sunt toate acestea! Era ceva din slava lui Isus, a Omului desăvârșit, în relația Lui cu lumea.

El era:

1. Un *Biruitor*
2. Un *Om al durerii* și
3. Un *Făcător de bine* în lume;

dar El nu era din lume.

El a fost în același timp toate acestea. Ce slavă morală ne strălucește din această îmbinare!

1. Lumea, pe care El a respins-o cu toate *ispitele* ei, cu toate *ademenirile* și *oferțele* ei, a slujit numai ca să-L facă un *Biruitor*!
2. *Stricăciunea* și *ura* lumii au făcut din El un *Om al durerii*, prin aceea că El a suferit din partea lumii, din cauză că El a depus mărturie pentru Dumnezeu împotriva mersului și duhului lumii.
3. *Suferința* lumii a făcut din El un *Binefăcător*, care a revărsat binecuvântările Sale asupra lumii, prin aceea că El a lăsat permanent să acționeze dragostea și puterea Sa și a răsplătit răul cu bine.

Ce mulțime de slăvi morale se găsesc aici unite între ele!

Slava morală a Domnului Isus (4) – În felul cum muștră pe oameni

Text călăuzitor: Evanghelia după Matei capitolul 8; 11; 20 și altele

Cu o desăvârșire măreață Domnul Isus a făcut diferență, când a răspuns oamenilor, între oamenii cu care avea a face. Când de exemplu Se preocupa cu suferința din afara cercului în care El Se afla în mod normal, dacă am voie să mă exprim astfel, vedem o gingășie demnă de toată admirația unită cu puterea de a vindeca. Dar dacă este vorba de problemele ucenicilor, găsim atât muștrarea credincioasă cât și tandrețea. Așa este de exemplu în evanghelia după Matei capitolul 8:

Matei 8,2.3: *Și iată, un lepros s-a apropiat de El. I s-a închinat și I-a zis: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești.” Isus a întins mâna, S-a atins de el și i-a zis: „Da, vreau, fii curățit!” Îndată a fost curățit de lepra lui.*

Matei 8,23-26: *Isus S-a urcat într-o corabie și ucenicii Lui au mers după El. Și iată, s-a stârnit pe mare o furtună atât de puternică, încât corabia era acoperită de valuri. Și El dormea. Ucenicii s-au apropiat de El și L-au trezit, zicând: „Doamne, scapă-ne, pierim!” El le-a zis: „De ce vă este frică, puțin credincioșilor?” Apoi S-a sculat, a certat vânturile și marea și s-a făcut o liniște mare.*

Leprosul de aici era un străin. El vine cu suferința lui la Isus și este imediat vindecat. În același capitol și ucenicii se adresează Lui în necazul lor în timpul furtunii. Dar o dată cu ajutorul primesc și o observație: „De ce vă este frică, puțin credincioșilor?”, le zice El. Și totuși și leprosul a avut o credință tot așa de mică ca și ucenicii. Căci dacă aceștia strigă: „Doamne, scapă-ne, pierim!”, acela zice: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești.” Dar ucenicii au fost muștrați, leprosul nu, căci cele două cazuri au fost diferite între ele. Într-un caz era vorba numai de suferință, în celălalt caz pe lângă suferință era și problema sufletului. Drept urmare Domnul a răspuns leprosului cu o dragoste neamestecată, în timp ce cu privire la ucenici El a legat credințioșia cu gingășia. Relațiile diferite față de El (ca ucenic sau ca străin) explică felul diferit al felului de a acționa al Domnului și ne arată cu ce desăvârșire diferența El lucrurile, care într-adevăr au o asemănare mare între ele, dar totuși nu sunt identice.

Dar să privim mai îndeaproape această desăvârșire a Domnului. Cu toate că El muștră, totuși El nu permite ca ceilalți să facă aceasta în mod ușuratic. Ceva asemănător găsim și în zilele anterioare. În timp ce Dumnezeu Însuși smerește pe robul Său Moise, El nu permite ca Maria și Aaron să-i facă reproșuri (Numeri capitolele 11 și 12). Și în timp ce Israel a fost deseori pedepsit de Dumnezeu cu mâna Sa în pustiu, Dumnezeu a apărut permanent în prezența lui Balaam și a celorlalți împotriviți ca Unul care n-a văzut nici o nedreptate în Israel și nu a permis ca vreo vrăjitorie să aibă biruința asupra poporului.

Tot așa de potrivit și frumos acționează Isus, când cei zece ucenici nemulțumiți murmură împotriva celor doi însoțitori ai lor.

Matei 20,20-28: *Atunci mama fiilor lui Zebedei s-a apropiat de Isus împreună cu fiii ei și I s-a închinat, făcându-I o cerere. Și El a întrebat-o: „Ce vrei?” „Poruncește”, a zis ea, „ca, în Împărăția Ta, acești doi fii ai mei să stea unul la dreapta Ta și altul la stânga Ta.” ... Cei zece, când au auzit, s-au indignat foarte tare pe cei doi frați. Dar Isus i-a chemat și le-a zis: „Știți că mai-marii popoarelor domnesc peste ele și cei mari le conduc cu autoritate. Între voi să nu fie așa, ci oricare va voi să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va voi să fie cel dintâi între voi, să fie robul vostru, după cum nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.”*

Și comportarea Lui față de Ioan Botezătorul este marcată de această slavă morală:

Matei 11,2-11: *Și Ioan, auzind din închisoare despre lucrările lui Hristos, a trimis să-L întrebe prin ucenicii săi: „Tu ești Acela care vine sau să așteptăm pe altul?” Isus a răspuns și le-a zis: „Duceți-vă și spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți: Orbii văd, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții sunt înviați și săracilor li se predică Evanghelia. Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire.” Pe când se duceau ei, Isus a început să vorbească mulțimilor despre Ioan: „Ce ați ieșit să vedeți în pustie? ... Un proroc? Da, vă spun, mai mult decât un proroc; el este acela despre care este scris: „Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care îți va pregăti calea înaintea Ta.” Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a ridicat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el.”*

Cu toate că El, în ascuns, i-a adresat un cuvânt de atenționare și muștrare (un cuvânt care putea fi înțeles numai de conștiința lui Ioan), El S-a adresat mulțimii exclusiv cu expresii de cea mai înaltă considerare și mulțumire față de Ioan.

Sunt multe alte exemple despre acest har care a diferențiat lucrurile care erau diferite între ele. Chiar și în felul Lui de comportare față de ucenicii Săi a venit un moment când credințioșia nu mai putea fi pe prim plan, ci numai dragostea trebuia să se reverse; mă refer la ora despărțirii (Ioan capitolele 14 – 16). Atunci era prea târziu „să fi credincios”; momentul nu mai permitea aceasta. În această oră era vorba numai de „inimă”; educarea sufletului trebuia de data aceasta să nu mai fie luată în seamă. Desigur Domnul descopere ucenicilor Săi taine noi referitoare la relațiile lor cele mai intime și familiare dintre ei și Tatăl. Dar în cuvintele Lui nu se găsește nimic asemănător unei muștrări. Acum El nu spune „puțin credinciosule!”, sau „Și voi sunteți tot fără pricepere?”

Ioan 14,8,9: *„Doamne”, I-a zis Filip, „arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns.” Isus i-a zis: „De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filip? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: „Arată-ne pe Tatăl”?*

Sigurul cuvânt, care ar putea probabil să sune ca o muștrare, servește să facă pe ucenici să recunoască o rană, pe care inima Lui a suferit-o, pentru ca astfel ei să înțeleagă pe deplin dragostea Sa pentru ei. Aceasta era deci sfințenia durerii orei de despărțire în gândurile și sentimentele desăvârșite ale inimii lui Isus. Și chiar și noi simțim în măsura noastră mică cel puțin atât de mult, că suntem capabili să putem onora și admira expresia deplină a acesteia în

Isus. „Îmbrățișarea își are timpul ei”, spune eclesiastul, „și depărtarea de îmbrățișări timpul ei”. Aceasta este o rânduială în cartea legii dragostei, și Isus a respectat-o.

Isus nu s-a lăsat niciodată înduplecat la blândețe, dacă împrejurările necesitau credincioșie, cu toate că în multe situații a trecut pe lângă ele fără să le ia în seamă, pe când sensibilitatea omenească s-ar fi necăjit și potrivit cu sentimentul moral al omului cu adevărat ai fi fost condus să te superi. El nu a vrut să câștige pe ucenicii Lui printr-o natură demnă de a fi iubită. Aceasta ar fi fost prea sărăcăcios. Atât „mierea” (demnitatea omenească de a iubi) cât și „aluatul” (acțiunea răului) erau excluse din jertfa de foc a Domnului. Jertfa de mâncare nu avea voie să aibă nimic din acestea:

Levitic 2,11: *Nici unul din darurile de mâncare pe care le veți aduce Domnului să nu fie făcut cu aluat; căci nu trebuie să ardeți nimic cu aluat sau cu miere, ca jertfă mistuită de foc pentru Domnul.*

Și tot așa și în Isus, adevărata jertfă de mâncare, nu s-a văzut nimic din acestea două. Nu era o demnitate pur omenească, naturală, de iubire, pe care ucenicii au întâmpinat-o în Învățătorul lor. La El nu era acea amabilitate care permanent năzuiește să ghicească gustul altora și să-l satisfacă. El nu a încercat să Se facă plăcut, și cu toate acestea El a atras inimile spre sine cu cea mai mare intimitate; și aceasta este putere. Totdeauna este o dovadă de putere morală, dacă se obține încrederea cuiva, fără să cauți s-o obții; căci în acest caz inima a recunoscut existența reală a dragostei. „Noi toți știm”, spune un alt scriitor, „să diferențiem sentimentele adevărate de simpla atenție și amabilitate; una poate fi prezentă într-o măsură mare, fără ca din cealaltă să nu se găsească nici o urmă. Unii s-ar putea gândi, că pot câștiga încrederea altora prin atenție; însă noi știm foarte bine, că numai dragostea este în stare să facă aceasta.”

Cât de adevărat este aceasta! O atenție exterioară este miere; și cât de mult material de genul acesta se găsește printre noi! Probabil că nu năzuim după nimic mai superior, decât numai să măturăm aluatul și să umplem golul cu miere, și gândim cu plăcere că atunci totul este în ordine. Dacă suntem numai amabili în relații și, în timp ce vrem să fim pe placul altora și facem totul ca să trăim cu oricine în armonie, ne luăm locul convenit pe terenul bine orânduit și fără greutate al societății omenești, atunci vom fi mulțumiți cu noi înșine, și ceilalți n-au nimic de reproșat la noi. Dar înseamnă aceasta că slujești lui Dumnezeu? Este aceasta o jertfă de mâncare? Credem noi cu adevărat că aceasta era o parte a slăviei morale a Omului desăvârșit? Cu certitudine nu! Probabil unii cred că nimic nu ar fi mai bine potrivit decât să se obțină acel țel înalt. Dar cu toate acestea rămâne una din tainele Locului Preasfânt, că nu era voie să se folosească miere, ca să se dea jertfei un miros plăcut.

Slava morală a Domnului Isus (5) – În felul cum reacționează la critică

Text călăuzitor: Evanghelia după Ioan capitolul 11 și altele

Ori de câte ori Domnul Isus, și aceasta a avut de multe ori loc, a fost acuzat de ucenicii Săi sau de adversarii Săi, El nu a căutat niciodată să se dezvinovățească.

- Într-o anumită situație ucenicii Lui se plâng de El, spunând: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?” (Marcu 4,38). Dar El nu Se gândește să justifice somnul, pe care ei îl deranjau în felul acesta.
- Altă dată ei fac următoarea remarcă: „Învățătorule, mulțimile Te împresoară și Te îmbulzesc, și Tu zici: »Cine s-a atins de Mine?«” (Luca 8,45). Că această remarcă a fost inutilă, o arată vindecarea imediată a femeii.
- Și cu altă ocazie Marta Îi zice: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!” (Ioan 11,21). Dar El nu Se scuză pentru întârzierea mare, ci o învață pe Marta despre caracterul minunat, pe care întârzierea Sa l-a oferit acestei ore: „Fratele tău va învia” (Ioan 11,23). Și cât de minunat a fost îndreptățită întârzierea Sa!

Așa a fost în toate celelalte ocazii asemănătoare. Dacă El era acuzat sau muștrat, El nu a dezmințit cu nici un cuvânt, nu a dat niciodată un pas înapoi. El a pedepsit orice voce care și-a permis să-L poată condamna.

- Mama Lui Îl atenționează în evanghelia după Luca 2,48; dar în loc să poată să justifice acuzarea ei, ea a trebuit să se lase convinsă de El cu privire la gândurile ei întunecate și rătăcite.
- Petru își permite să-L atenționeze cu cuvintele: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” (Matei 16,22). Dar el a trebuit să învețe, că satan însuși era cel care i-a insuflat acest sfat.
- Slujitorul din palatul marelui preot merge mai departe, prin aceea că el muștră aspru pe Domnul și i-a dat o palmă (Ioan 18). Dar în timpul ședinței de judecată și la tribunal este dovedit vinovat de încălcarea legilor.

Toate acestea arată drumul Învățătorului desăvârșit. Aparența ar părea câteodată să fie împotriva Lui.

- De ce a dormit El în corabie, în timp ce vântul și valurile urlau?
- De ce S-a lăsat reținut pe drum, în timp ce fiica lui Iair era pe moarte?
- De ce El a rămas în locul unde era, în timp ce prietenul Său Lazăr zăcea bolnav în Betania îndepărtată? ...

Realmente aparențele erau împotriva Lui; dar numai aparențele, și acestea numai pentru un timp scurt. Am auzit despre aceste căi ale lui Isus, despre somnul Lui, despre întârzierea pe drum și despre rămânerea Lui într-o localitate. Dar noi am văzut și finalul acestor drumuri, că în toate s-a arătat numai desăvârșirea Sa. Și în zilele patriarhilor aparența era împotriva Dumnezeului lui Iov. Un mesaj trist venea după altul, nu părea aceasta dur și crunt? Dar

Dumnezeul lui Iov avea tot așa de puține motive să Se scuze ca și Isus al evangheliilor. Toți care au îndrăznit, atunci când El era aici pe pământ, să-L mustre și să-L învinovățească au trebuit să plece pedepsiți și rușinați de sine însuși.

Toate aceste exemple ne dau sfatul bun, că pentru noi este mult mai bine să ne comportăm ca spectatori liniștiți și să nu deranjăm cu nimic pe Domnul în ceea ce face. Noi avem voie să privim și să adorăm, dar să nu ne amestecăm și să-L întrerupem, așa cum au făcut vrăjmașii, rudele și chiar ucenicii din timpul acela. Ei nu au putut să facă această lumină strălucitoare să strălucească mai mult; de aceea ei puteau numai să se bucure de această lumină și să umble în razele ei, fără să vrea să curețe sau să pregătească lampa. Fie ca ochii noștri să fie simpli; atunci cu siguranță lampa Domnului, așezată pe sfeșnic, va umple tot trupul nostru de lumină!

Slava morală a Domnului Isus (6) – El nu a cerut nimic de la oameni

Text călăuzitor: Evanghelia după Luca capitolul 22 și altele

Așa după cum Isus în timpul slujirii Sale nu a căutat niciodată să Se justifice înaintea sentinței oamenilor, tot așa El nu a avut nici o pretenție la compasiunea omenească în orele slăbiciunii Sale, când toate puterile întunericului s-au năpustit asupra Lui. Când a ajuns să fie captivul iudeilor și păgânilor, El nu a implorat și nu s-a rugat sub nici o formă. El nu a apelat nici la compasiunea celor din jur și nici nu a căutat să-Și salveze viața. În grădina Ghetsimani rugăciunea Lui s-a înălțat spre Tatăl; dar prin nici un cuvânt nu a căutat să impresioneze inima marelui preot iudeu sau a guvernatorului roman. Tot ce El a spus oamenilor în ora aceea, a servit numai să pună în lumină păcatul pe care omul, atât iudeul cât și păgânul, intenționa să-l facă.

Da, în grădina Ghetsimani El a rugat pe ucenici să vegheze împreună cu El; dar El nu le-a cerut să se roage pentru El. El dorea compasiunea lor; El prețuia mult în ora slăbiciunii și temei ca inimile celor apropiați ai Lui să fie unite cu El în momentele acelea. O astfel de dorință constituia o parte a slavei morale care reprezenta desăvârșirea Sa ca om; dar cu toate că El simțea această dorință și această dorință a făcut-o cunoscut ucenicilor Săi, totuși El nu a putut să înceteze să meargă înaintea lui Dumnezeu în favoarea Sa. El voia ca ei să se predea Lui; dar nicidecum El nu putea să le ceară ca ei să intervină la Dumnezeu pentru El. De aceea, așa cum am spus, El îi roagă să vegheze împreună cu El, dar nu îi roagă să se roage pentru El. Dacă scurt după aceea El unește vegherea cu rugăciunea, El le vorbește despre ei și spre binele lor, și nicidecum nu mai este vorba despre El Însuși. El spune: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită.” Apostolul Pavel putea scrie credincioșilor: „... voi de asemenea lucrați împreună prin rugăciunile voastre pentru noi” (2 Corinteni 1,11), sau: „Rugați-vă pentru noi, căci suntem încredințați că avem o conștiință bună” (Evrei 13,18). Dar aceasta nu era vorbirea lui Isus, și desigur nu trebuie să spun, că ea nici nu putea să fie. Dar repet: penița, care ne descrie o astfel de viață și a putut să pună înaintea ochilor noștri un astfel de caracter, a fost umplută de Duhul lui Dumnezeu. Numai El putea să scrie așa.

Isus a făcut bine și a împrumutat fără să aștepte să primească ceva înapoi. El a dat, și mâna Lui stângă nu a știut ce a făcut mâna dreaptă. Niciodată, în nici o situație, atât cât știu eu, El nu a avut pretenții la persoana sau slujba aceluia pe care El i-a eliberat sau i-a vindecat. Prin eliberarea de un rău oarecare, pe care El a făcut-o, niciodată El nu a creat obligația de a I se sluji. El a iubit și a vindecat și a salvat, fără să aștepte vreodată vreo răsplătire. El nu a vrut ca omul din Gadara, care se numea „legiune”, să-L urmeze. Copilul, pe care El l-a vindecat la picioarele muntelui, l-a dat tatălui lui înapoi. Pe fiica lui Iair a lăsat-o în cercul familiei ei. Pe fiul văduvei din Nain l-a dat înapoi mamei sale care plângea. Pe niciunul din aceștia nu i-a revendicat pentru Sine. Și să dea Hristos ceva, pentru ca apoi să-l ceară înapoi? Nu este El, Domnul desăvârșit, cel mai bun împlinitor al cuvintelor Sale: „Faceți bine și dați cu împrumut fără să nădăjduiți ceva înapoi” (Luca 6,35). Natura harului este, să dea altora, dar să nu se îmbogățească pe sine însuși; și Isus a venit ca în El și în toate căile Lui să strălucească harul în toată bogăția lui de nepătruns și în toată slava lui proprie.

El a găsit robi în lumea aceasta; dar El nu i-a vindecat pentru ca apoi să aibă pretenții de la ei. El i-a chemat și le-a dat daruri. Ei erau roada energiei Duhului Său și aveau înclinații care au fost trezite în inimile lor copleșite prin dragostea Sa. Și când El i-a trimis, El le-a spus: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10,8).

Desigur, în trăsăturile unui astfel de caracter este ceva care este în afara domeniului înțelegerii omenești. Acest gând se naște de la sine; și este plăcut să putem adăuga, că slava morală a Domnului deseori iese în lumină în formele cele mai simple, în forme care sunt imediat înțelese de priceperea și simpatia inimii.

Ce tablou! Cine ar putea să înțeleagă în profunzimea lui un asemenea subiect, subiect care, așa cum au remarcat alții, a trebuit să fie pus în scenă, înainte ca el să poată fi descris! Era Omul desăvârșit, care aici pe pământ a mers odată pe drumul Său în plinătatea acelei slăvi morale, ale cărei raze Duhul Sfânt le-a notat pe paginile evangheliilor. Este cu adevărat așa, în afară de certitudinea simplă, fericită și tare a dragostei Lui pentru noi (pe care Domnul s-o facă să se înmulțească în inimile noastre) nu există nimic care ar putea să facă mai arzătoare dorința noastră de a fi la El decât descoperirea a ceea ce El Însuși este. Am auzit pe cineva, care a urmărit în cele patru evanghелиi căile minunate, pline de lumină ale Domnului, strigând cu o inimă plină de dragoste și cu lacrimi curgând șiroaie: „O, de aș fi la El!” Dacă îmi este permis, să vorbesc pentru alții, atunci, prieten preaiubit, trebuie să spun, că aceasta este ce ne lipsește și ce ne dorim. Noi cunoaștem această lipsă, dar totodată putem adăuga: Domnul cunoaște dorința noastră.

Nota redacției: *Se relatează că fratele Bellett în ultimele zile ale vieții sale a fost vizitat de un prieten, care l-a găsit într-o stare corporală slăbită. Mâinile lui slabe erau împreunate, lacrimi curgeau pe obraz și el a spus: „Scumpul meu Domn Isus, Tu ști cât de desăvârșit pot eu spune împreună cu Pavel: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine. O, cu mult mai bine! Doresc mult aceasta! Ei vin și vorbesc despre o cunună a slavei – o, de ar înceta să mai vorbească; despre slăvi, despre cer - o, de ar tăcea! Nu doresc nici o cunună! Eu Îl am pe El Însuși, pe El Însuși! Eu voi fi la El Însuși! O, să fiu la Omul din Sihar, care S-a oprit, ca să-l strige pe Zacheu, la Omul din Ioan 8, la Omul care a atârnat pe cruce, la Omul care a murit! O, să fiu la El, înainte să apară cununile și Împărăția! Este minunat, minunat! Numai cu Omul din Sihar, cu Omul de la poarta cetății Nain; și eu voi fi*

pentru totdeauna la El! Luați această scenă tristă, unde El a fost lepădat, și dați-mi prezența Lui! O, Omul din Sihar!”

Slava morală a Domnului Isus (7) – În atitudinea Lui față de risipă

Text călăuzitor: Evanghelia după Matei capitolul 26,6-15; Ioan 6,13

Ioan 6,13: *Le-au adunat deci și au umplut douăsprezece coșuri cu fărâmiturile care rămăseseră din cele cinci pâini de orz, după ce mâncaseră toți.*

„Păstrarea își are timpul ei, și lepădarea timpul ei”, spune predicatorul Solomon (Eclesiastul 3,6). Domnul Isus a știut să păstreze la timpul potrivit și să lepede la timpul potrivit. Oricât de darnică ar fi inima și mâna în slujba lui Dumnezeu, în această slujbă niciodată nu va fi risipă sau cheltuială excesivă. „Totul vine de la Tine”, spune David Domnului, „și din mâna Ta primim ce îți aducem” (1 Cronici 29,14).

Animalele de pe o mie de dealuri sunt ale Lui, pământul și plinătatea lui este al Lui (Psalm 50). Însă faraon a caracterizat dorința copiilor lui Israel de a jertfi Dumnezeului lor ca fiind trândăvie; și ucenicii a considerat cei trei sute de dinari (plata anuală a unui lucrător – nota redacției), care au fost folosiți pentru ungerea trupului lui Isus, ca fiind risipă (Matei 26,6-15; Ioan 12,1-8). Însă a da Domnului ce este al Său: onoarea sau jertfa, dragostea inimii, lucrul mâinilor sau bunurile casei, aceasta nu este nici trândăvie și nici risipă. Restituirea acestor lucruri lui Dumnezeu este obligația noastră. La aceasta doresc să rămân un moment.

Să ieși din Egipt nu este trândăvie, și să verși un vas cu nard prețios pe capul lui Isus nu este risipă. Și cu toate acestea vedem că un fel de calcul, care se găsește printre copiii lumii acesteia și cu regret foarte des și printre sfinții lui Dumnezeu, numesc așa lucrurile de felul acesta. Dacă cineva renunță la avantaje pământești și la ocaziile favorabile de a avansa în lumea aceasta, deoarece inima lui a înțeles să meargă pe drumul ei în părtășie cu Mântuitorul lepădat, atunci numărul celor care privesc aceasta ca „trândăvie” și „risipă” nu este mic. Ei consideră că ar fi trebuit să se țină cu tărie la privilegiile avute și să se fi primit și folosit ocaziile favorabile, ca apoi acestea să fi fost folosite pentru Domnul. Însă toți care vorbesc în felul acesta se află într-o mare rătăcire. După părerea lor părerea exterioară precum și influențele pământești și omenești legate de aceasta ar trebui privite ca privilegiu, da, să fie folosite chiar pentru alții ca „daruri spre folos, spre zidire și spre binecuvântare” (compară cu 1 Corinteni 12,1 și versetele următoare; 14,1-5.12 și versetele următoare). Dar Hristos, Cel lepădat de oameni, dacă L-am cunoscut în mod spiritual, ne va da o cu totul altă învățătură. Poziția în lumea aceasta, privilegiile lumești și ocaziile favorabile, recomandate așa de mult, constituie acel Egipt, pe care Moise l-a părăsit. „El a refuzat să fie numit fiul fiicei lui faraon.” După sentința lui, comorile Egiptului nu erau bogății; el nu le putea folosi în slujba pentru Domnul. Și așa el le-a părăsit, și Domnul l-a întâmpinat și mai târziu s-a folosit de el, și anume nu ca să acorde credit Egiptului cu comorile lui, ci ca să elibereze poporul Său din casa robiei Egiptului.

Această renunțare la toate, despre care Moise ne oferă un exemplu așa de frumos, trebuie însă să aibă loc în cunoașterea unui Mântuitor lepădat și în credința în El; căci altfel ea își va pierde caracterul ei propriu, frumusețea ei și realitatea ei. Dacă se acționează numai în baza unui principiu religios, ca să-ți crezi o dreptate sau un merit, atunci pe drept se poate afirma că aceasta este mult mai rea decât trândăvia și risipa. În acest caz satan a obținut mai degrabă un avantaj asupra noastră, decât dacă noi am fi obținut o biruință asupra lumii. Dar dacă această renunțare are loc în credință și din dragoste pentru Domnul lepădat, conștiința fiind și cunoscând relația Domnului nostru cu lumea, față de acest veac rău, așa cum se spune, atunci aceasta este o jertfă plăcută lui Dumnezeu, o adevărată slujire divină. Să slujești oamenilor în detrimentul adevărului și principiilor, aceasta nu este creștinism, chiar dacă aceia care acționează în felul acesta se numesc „binefăcători”. Creștinismul adevărat are înaintea ochilor atât onoarea lui Dumnezeu cât și fericirea oamenilor; și în măsura în care noi pierdem din vedere aceasta, ne vom osteni ca multe lucruri, care cu adevărat sunt expresia unei slujiri sfinte, devotate și înțelepte pentru Hristos, să le privim ca trândăvie și risipă. Că aceasta așa este, ne-o arată justificarea, pe care Domnul a avut-o pentru femeia care a turnat nardul prețios pe capul Lui (Matei 26).

În tot ce facem trebuie să ținem seama de onoarea lui Dumnezeu, chiar dacă oamenii nu vor acorda nici o atenție la tot ce tocmai nu slujește ordinii bune a lumii și nu este favorabil binelui aproapelui. Isus a corespuns în orice privință drepturilor lui Dumnezeu în lumea aceasta egoistă, cu toate că El, așa cum știm foarte bine, a recunoscut pe deplin pretențiile aproapelui referitoare la Persoana Sa. El a știut la timpul potrivit „să lepede” și la timpul potrivit „să păstreze”. „De ce faceți supărare femeii? Ea a făcut o faptă bună față de Mine”, a spus El, atunci când femeia a fost muștrată de ucenici, deoarece ea a turnat vasul cu parfumul foarte scump peste El; dar după hrănirea miilor de persoane, El a zis ucenicilor aceleași lucruri: „Strângeți fărâmiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic” (Ioan 6,12). Aceasta a fost realmente o respectare a rânduielilor divine: „păstrarea își are timpul ei, și lepădarea timpul ei.”

Dacă pe de o parte slujba generoasă a inimii sau a mâinii, care are loc spre onoarea lui Dumnezeu, nu este nici o risipă, așa sunt pe de altă parte fărâmiturile de la hrănirea oamenilor, sfinte și nu trebuie aruncate. Același Domn, care într-o anumită ocazie justifică cheltuiala de trei sute de dinari, în celălalt caz nu a permis ca fărâmiturile de la cinci pâini de orz să rămână pe jos. În ochii Lui aceste bucăți erau sfinte. Ele erau hrana de viață, verdeața pământului, pe care Dumnezeu a dat-o omului ca hrană; și viața este un lucru sfințit. Dumnezeu este Dumnezeul celor vii. El a spus odinioară oamenilor: „Iată că v-am dat orice plantă care produce sămânță ... și orice pom care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră” (Geneza 1,29); și de aceea Isus le voia sfințite. În afară de aceasta, aceleora care erau sub Lege li s-a dat porunca: „Dacă vei împresura pentru multe zile o cetate cu care ești în război, ca s-o cucerești, să nu strici pomii, tăindu-i cu securea; să mănânci din ei și să nu-i tai; căci pomul de pe câmp este oare un om, ca să fie distrus de tine? Numai copacii pe care-i vei ști că nu sunt pomi fructiferi, vei putea să-i distrugi și să-i tai” (Deuteronom 20,19.20). Ar fi fost risipă și profanare dacă s-ar fi abuzat de ceea ce Dumnezeu a dat pentru întreținerea vieții; de aceea Isus a vrut în curăție, da, în împlinirea desăvârșită a rânduielilor lui Dumnezeu, să nu rămână nici o fărâmitură pe pământ. „Strângeți fărâmiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic”.

Acestea sunt numai lucruri mărunte, s-ar putea reproșa. Dar vedem din acestea, că toate situațiile vieții omenești, în care Isus S-a aflat, oricât de trecătoare și neînsemnate ar părea, au fost împodobite printr-o rază a acelei slăvi morale, care permanent a luminat drumul pe care au mers picioarele Lui sfinte. Ochiul omenesc a fost incapabil să urmeze pe urmele Lui; dar totul se ridica spre Dumnezeu ca o mireasmă plăcută, ca o jertfă de tăiere plăcută, o jertfă a odihnei, jertfa de mâncare a Locului Preasfânt.

Slava morală a Domnului Isus (8) – Desăvârșirea Sa în a Se conforma situațiilor diferite

Introducere

Deseori vedem pe Domnul Isus cum în timpul vizitelor Sale stătea la masă cu alții. Aceasta servește să pună înaintea privirii noastre trăsături noi ale desăvârșirii Sale.

În vizită la farisei

La masa fariseilor, unde Îl întâlnim uneori, El nu pășește în atmosfera intimă a familiei. El Se comportă acolo potrivit cu caracterul celui care L-a invitat, și anume așa cum El S-a prezentat deja în public. El nu este un simplu Oaspete, care are parte de ospitalitatea stăpânului casei, ci El a venit în felul Lui propriu de a fi, și de aceea El poate învăța și muștra. El este totdeauna Lumina și acționează ca lumina. Și așa cum a făcut afară în popor, tot așa face și în casa în care a fost invitat, face cunoscut întunericul (vezi Luca 7,40 și versetele următoare; 1,57 și versetele următoare).

La vameșul Levi

Dar în timp ce El intra mereu în casa fariseilor ca Învățător și condamna starea morală, care era acolo, în locuința vameșului Îl vedem ca Mântuitor. Levi I-a pregătit o masă de sărbătoare în casa sa și a invitat și alți vameși și păcătoși. Și când acesta a provocat – așa după cum era foarte normal – supărare cărturarilor, conducătorilor religioși ai poporului, Domnul S-a revelat ca Mântuitor, spunându-le: „Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. Duceți-vă și învățați ce înseamnă: »Milă voiesc, iar nu jertfă!« Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei drepți, ci pe cei păcătoși.” (Matei 9,12.13). Cât de simple sunt aceste cuvinte, dar în același timp cât de potrivite și importante! Simon, fariseul, era supărat din cauză că o femeie, care era cunoscută ca păcătoasă, a venit în casa lui și s-a dus la Domnul Isus, în timp ce Levi, vameșul, tocmai a invitat păcătoși, ca să fie oaspeți împreună cu Domnului Isus. Urmare acestui fapt Domnul acționează în casa unuia ca Unul care muștră, în timp ce în casa altuia Se arată în harul mare al unui Mântuitor.

La vameșul Zacheu

Însă noi găsim pe Domnul Isus și la alte persoane la masă. Să-L urmăm spre Ierihon (Luca 19). Zacheu era până în ceasul acela un păcătos foarte „normal”, un om în starea lui naturală, care, așa cum știm, este păcătos și stricat. Dar în momentul acela stătea sub atragerea din partea Tatălui spre Fiul (Ioan 6,44: „Tatăl îl atrage”) și Isus a devenit punctul lui de atracție. El a vrut să-L vadă și, mânat de această dorință arzătoare, și-a creat drum prin mulțime și s-a urcat într-un dud, ca astfel, dacă este posibil, să vadă pe Domnul care trecea pe alături. Domnul S-a uitat spre el în sus și S-a invitat să rămână un moment la el. Aceasta este foarte remarcabil! Isus este în casa vameșului din Ierihon un oaspete nepoftit, care singur S-a invitat.

Primele impulsuri ale vieții spirituale în inima unui păcătos, nevoile trezite prin lucrarea Tatălui, voiau să spună bun venit Domnului Isus în casă. Însă Domnul întâmpină aceste nevoi lăuntrice ale lui Zacheu într-o formă frumoasă și semnificativă și intră în casă într-un caracter care corespundea nevoilor momentului. El voia să înflăcăreze și să consolideze viața nou trezită, care avea dorința „să vadă pe Isus” (Luca 19,3). Aceasta conduce apoi, că nemijlocit rezultă unele roade bune: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și dacă am nedreptățit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit” (Luca 19,8).

La ucenicii din Emaus

În Emaus întâlnim o altă scenă. Aici nu găsim dorința unui păcătos nemântuit, ci dorința unor ucenici ai Domnului readuși înapoi. Cei doi ucenici au făcut loc necredinței. Ei s-au întors înapoi acasă având impresia tristă, că Isus i-a dezamăgit în așteptările lor. Domnul Isus îi critică de îndată ce El Se alătură de ei pe drum; însă felul Lui de a vorbi este așa de atrăgător, că inimile lor încep să ardă (Luca 24,52) și, când au ajuns la ușa casei lor și El voia să meargă mai departe, L-au constrâns să rămână la ei.

Aici El nu Se invită singur, așa cum a făcut în Ierihon. Cei doi ucenici nu erau în aceeași stare în care se afla Zacheu. Însă de îndată ce ei Îl invită, Domnul intră, ca să stimuleze dorința lor, care i-a determinat să facă acea invitație, da, s-o satisfacă pe deplin. Și așa a avut loc: bucuria inimii lor era așa de mare, că, oricât de mult s-a apropiat noaptea, în aceeași oră s-au reîntors la Ierusalim, ca să povestească fraților lor despre aceste lucruri.

Nu sunt aceste evenimente pline de frumusețe? Odată oaspete al fariseului, apoi oaspete al vameșului și apoi oaspete al ucenicilor: ca oaspete invitat sau neinvitat, Domnul Isus ocupă permanent locul Său în toată desăvârșirea și frumusețea.

La prietenii din Betania

Sunt și alte cazuri, când Domnul Isus stă înaintea ochilor noștri ca și comesean; dar eu mă limitez să prezint numai încă unul. În Betania Îl vedem, așa cum L-am văzut mai înainte, pe terenul intim al familiei. Dacă El ar fi dezaprobat ideea unei familii creștine, atunci nu ar fi putut să fie în Betania. Dar noi Îl vedem acolo, și anume iarăși, ca să descoperim o trăsătură nouă a slavei Lui morale. El este în Betania ca prieten al familiei, în timp ce El găsește în cercul lor ceea ce noi toți prețuim așa de mult și astăzi: un cămin. Cuvintele „Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr” confirmă suficient aceasta. Dragostea Domnului pentru

această familie nu era dragostea unui Mântuitor sau a unui Păstor. Desigur noi știm că El era ambele pentru ei.

Dar aici era mai mult. Era dragostea unui Prieten al familiei. Dar cu toate că El era un Prieten, și anume un Prieten apropiat, care, ori de câte ori dorea, putea găsi o primire cordială sub acest acoperiș ospitalier, niciodată nu s-a amestecat în chestiunile casei. Marta conducea gospodăria, fiind persoana cea mai preocupată din familie, folositoare și importantă la locul ei. Și Isus o lasă acolo unde o găsește. Nu era treaba Lui să schimbe aceste lucruri sau să le reorganizeze. Lazăr putea să ia loc alături de oaspeții săi la masa familiei. Maria putea să se retragă și să se adâncească în împărăția ei sau, dacă vrei, în Împărăția lui Dumnezeu din ea. Și Marta putea să fie preocupată și să îndeplinească obligațiile ei casnice. Isus lasă toate așa cum le-a găsit. El, Cel care nu dorește să intre neinvitat în casa cuiva, când se întoarce la cele două surori și fratele lor, nu vrea să Se amestece în ordinea casei și chestiunile lor. Ce bună-cuviință desăvârșită! Dar când unul din membrii familiei (așa cum aici este Marta) în loc să-și păstreze locul convenit în cercul familiei, își permite în prezența lui Isus să facă remarci instructive, atunci El trebuie să-și ia caracterul Lui și Își va lua caracterul Lui înalt, ca să reglementeze în chip divin lucrurile, care, privite din punctul de vedere al casei, nu-L privesc și în care El nu dorește să Se amestece (Luca 10).

Slava morală a Domnului Isus (9) – Mai mult decât un Binefăcător

Versete călăuzitoare: Ioan 4

A fost Domnul Isus un binefăcător?

Nota redacției: Dacă punem această întrebare, atunci o facem cu scopul de a arăta felul cum a lucrat Domnul Isus. Desigur, pentru noi toți este foarte clar, că El „umbla din loc în loc, făcând bine și vindecând pe toți cei care erau înrobiți puterii diavolului; căci Dumnezeu era cu El” (Faptele Apostolilor 10,38). Rămâne însă întrebarea, dacă El era un binefăcător în sensul în care noi cunoaștem astăzi pe binefăcători. Aici o grupă de muzicanți dau un concert de beneficii pentru cei rămași în viață după atacul din 11 septembrie. Manageri cunoscuți internațional donează milioane pentru o fundație medicală. Concerne donează produsele lor pentru cei nevoiași din lume. Însă în toate acestea ei rămân pe poziția lor înaltă și cu vază în societate. Cei drept, ei se pleacă o dată în jos pentru o binefacere sau alta, dar rămân în banda Top Ten a managerilor, după care aleargă întreprinderile de brânză, și așa mai departe. Binefacerea Domnului Isus nu era de natura aceasta. J. G. Bellett prezintă felul binefacerilor Domnului Isus:

Este o chestiune măreață să vezi în ce relație intimă cu Sine Însuși aduce Domnul oamenii și ce încredere oferă El păcătosului care crede. El nu lucrează cu noi ca un protector sau binefăcător. Lumea aceasta este plină de binefăcători: „Celor ce le stăpânesc (*pe popoare*) li se dă numele de binefăcători” (Luca 22,25). Omul este deseori gata să facă binefaceri într-un mod generos numai dacă în acest timp ocupă locul rezervat unei superiorități conștiente și

covenite. Dar Domnul Isus nu acționează așa; El poate spune: „Nu vă dau cum dă lumea”. El aduce pe fiecare, care îl iubește, în apropierea Sa și îl lasă să știe și să simtă, că El lucrează față de el mai degrabă ca un prieten și o rudă, decât ca un binefăcător. În aceasta constă marea diferență, și sunt liber să afirm, că cerul depinde de această diferență. Cerul – pe care credinciosul îl așteaptă și de care el se bucură deja acum în duhul, deoarece el este așezat deja în locurile cerești – depinde de faptul că Domnul Isus nu acționează cu noi după principiul unui binefăcător generos. Cerul ar fi atunci numai o lume ordonată după principii omenești și acte de caritate. Și ce ar fi aceasta!? Este bunăvoința unui mai-mare al lumii, pe care o vedem în Hristos? „Și Eu totuși sunt în mijlocul vostru ca cel care servește”, spune El. Fiecare întâmplare relatează despre aceasta. El nu avea felul de a fi al unui binefăcător și nici nu cunoștea felul de comportare și fandoseala mândră a unui protector. El a purtat suferințele noastre, și durerile noastre le-a luat asupra Lui. Aceasta nu a făcut-o nici un binefăcător vreodată pe pământul acesta!

Să mai privim o dată la El, cum stătea cu femeia samariteancă la fântână! În acest moment ea avea gânduri înalte despre El. „Știu că vine Mesia, care Se numește Hristos; când va veni El, ne va spune toate lucrurile.” Aceasta era părerea ei înaltă și corectă despre Mesia. Dar ea nu știa nimic, că El, cu care ea vorbea față către față, era Acela, care nemijlocit după aceea putea să-i spună: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela”. Dar unde era binefăcătorul „nobil” Hristos în tot acest timp? El stătea la marginea fântânii și vorbea cu ea, din momentul în care S-a întâlnit cu ea, și El i-a zis: „Dă-mi să beau”, ca să-i ofere degajare în prezența Sa. Căci în timpul acela nici un iudeu nu vorbea cu o femeie samariteancă. Hristos a făcut-o!

Era protecția în felul oamenilor? Era aceasta bunăvoința glacială a unuia bine situat? Era cerul sau lumea, Dumnezeu sau omul? Bunăvoința lumii îți va acorda orice favoare dorești, însă ea vrea să se respecte și să se păstreze poziția ei de superioritate și de reținere a celui dependent. Dragostea cerească nu acționează în felul acesta – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Isus, Dumnezeu revelat în carne, S-a așezat pe aceeași treaptă cu păcătosul, căruia i-a arătat amabilitate și îndurare, și El a acționat ca atare, și nu ca un binefăcător. El caută să ne aducă aproape de Sine și să umple inimile noastre cu odihnă și încredere. „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.” El ne vizitează, nu, El vine mai degrabă la invitația noastră la noi, așa cum El a rămas două zile la samaritenii care la relatarea femeii au ieșit la El și căutau părtașia cu El. El solicită un serviciu din partea noastră, pentru ca noi să luăm favoarea Sa fără reținere din mâna Sa. El vrea să bea din urciorul nostru de apă, ca să ne încurajeze să bem din izvorul Lui. El mănâncă din „vițelul nostru” la intrarea în cort, în timp ce El ne revelează taine veșnice (Geneza 18).

Desigur noi ne bucurăm de aceasta. Dar și pentru El este o mare bucurie pe acest drum al Său de dragoste, căci aceste două zile în Sihar erau pentru El puțină bucurie a recoltei, căci El spune în Ioan 4,36: „Cine seceră, primește plată și strânge roadă pentru viața veșnică, pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure împreună”. Recolta, pe care Domnul Isus a strâns-o de la femeia de la fântâna lui Iacov, a însemnat o înviorare și o bucurie mare din mâna noastră pentru Fiul lui Dumnezeu obosit pe pământul acesta. Aici El a găsit ceva din credința cea mai strălucitoare, pe care El a întâlnit-o vreodată pe pământ. Și numai credința păcătoșilor era cea care putea să-I producă bucurie și înviorare. Nimic din om nu putea să facă aceasta, decât numai credința, care golește pe om de sine însuși.

Slava morală a Domnului Isus (10) – Ca marele dătător

Versete călăuzitoare: Luca 10,38-42

Luca 10,38-42: *În timp ce mergea cu ucenicii Săi, Isus a intrat într-un sat. Și o femeie, numită Marta, L-a primit în casa ei. Ea avea o soră numită Maria, care s-a așezat la picioarele Domnului și asculta cuvintele Lui. Marta era împărțită cu multă slujire, a venit la El și I-a zis: „Doamne, nu Îți pasă că sora mea m-a lăsat singură să servesc? Zi-i dar să mă ajute.” Dar răspunzând, Isus i-a zis: „Marta, Marta, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua.*

Scena mică din Betania, care încheie acest capitol, este specifică evangheliei după Luca, dându-ne învățături importante despre adevăruri mari, de bază.

Cele două surori, numite aici, erau total diferite în felul lor de a gândi. Ele au fost puse la încercare, să se vadă dacă felul de gândire al lui Hristos era la lucru în ele; și sentința lui Dumnezeu în această privință are pentru noi o valoare foarte mare.

Casa, în care noi intrăm aici, aparținea Martei. Duhul Sfânt ne face cunoscut aceasta, deoarece este important ca noi să unim casa cu ea în gândurile noastre. Cu inima gata de a face un serviciu, ea a primit pe Domnul în casa ei și a îngrijit de El cât a putut mai bine. Aceasta corespundea lucrării ei și slujbei ei obositoare, așa a gândit ea. Marta a știut bine, că drumurile ei de la un capăt la altul al țării erau drumuri ale Samariteanului milostiv, care a mers pe jos și acolo unde alții doreau să meargă călare. Ea Îl iubea prea mult, ca să nu depună tot efortul să îngrijească de El.

Dar Maria nu avea nici o casă pentru El! În ceea ce privește duhul, ea era o străină – ca și El însuși. Dar pentru aceasta ea I-a deschis inima ei sfințită prin credință și I-a făcut loc în ea. Ea și-a luat locul la picioarele Lui și a ascultat cuvântul Lui. Și ea știa la fel de bine ca și sora ei Marta despre oboseala Lui, dar ea a cunoscut și faptul că în El era o plinătate care triumfa peste orice oboseală. Și în loc să-I slujească cu mâinile ei, a vrut mai degrabă să aibă de la El un câștig pentru inima ei. În aceasta constă diferența dintre cele două surori. Ochii Martei au văzut oboseala Lui; ea a vrut să-I dea. Credința Mariei a înțeles plinătatea Lui; ea a vrut să primească de la El.

Aici s-a revelat duhul și felul de gândire al Fiului lui Dumnezeu. Domnul a primit îngrijirea adusă de Marta, atâta timp cât a fost vorba de îngrijirea simplă și harnică pentru nevoile Sale temporale; de îndată ce ea cu felul ei de gândire s-a pus în rivalitate cu atitudinea surorii ei Maria, ea a avut parte de muștrarea Domnului, și ea a trebuit să învețe, că Maria prin credința ei L-a înviorat mult mai mult decât ar fi putut ea face vreodată cu toată osteneala ei. Credința Mariei a prezentat într-un fel oarecare slava Sa proprie, divină. Nu că El ar fi avut nevoie de aceasta; dar credința Mariei a așteptat de la El, ca El cu toată oboseala Lui să fie în stare s-o hrănească și s-o înviorze. Ea ședea la picioarele Lui și asculta cuvântul Lui. Acolo nu era nevoie de nici un Templu, de nici o lumină a soarelui (Apocalipsa 21,22.23), căci Fiul lui Dumnezeu era prezent, și El însemna totul pentru ea. Aceasta era o onorare, pe care El a prețuit-o. Și realmente este așa, cât de fericită a fost ea în această taină a Lui!

Când altă dată El însetat și obosit de călătorie stătea la fântâna lui Iacov, El a uitat toate acestea, de îndată ce a putut să dea apa vie, pe care nici un vas de scos apă nu putea s-o scoată

dintr-o altă fântână. La acest Izvor divin de apă vie s-a aflat și Maria, pentru ca, cu toată oboseala Lui, să se folosească de El.

Ce adevăruri minunate ne sunt dezvăluite aici! Dumnezeu nostru revendică pentru Sine chiar și locul celei mai înalte autorități și bunătăți suverane. El vrea să-I fim datori. Faptul că noi savurăm plinătatea Lui și o prețuim, este pentru El mai de preț decât toate slujbele noastre, pe care noi le putem face pentru El. Dacă El ar putea să aibă pretenții mai mari decât ar putea să-I dea toată creația, dorința Lui este totuși înainte de toate, ca noi să ne folosim de dragostea Sa și de bogățiile Lui de nepătruns. Noi Îl putem onora cel mai mult prin încrederea noastră în El; căci este o parte componentă a slavei divine, să dea, să binecuvânteze și dintr-o plinătate de neepuizat să lase să se reverse binele spre noi. Sub Lege El trebuia să primească de la noi, sub har însă El ne dă nouă.

Domnul nostru a spus: „Este mai fericit să dai decât să primești”. El vrea să ocupe pentru toată veșnicia acest loc al Dăătorului; căci „fără îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare” (Evrei 7,7). Este de la sine înțeles că El va fi preamărit de tot ce are suflare; dar din El Însuși, din tronul slavei Sale, va curge permanent un râu de binecuvântare – lumină spre bucurie, apă spre înviore și frunzele pomilor spre vindecare. Și Dumnezeu nostru Își va găsi bucuria și Își va arăta slava în aceea, că El rămâne pentru totdeauna Dăătorul.

Slava morală a Domnului Isus (11) – Cum El nu S-a lăsat orbit prin amabilitate

Versete călăuzitoare: Luca 11; Luca 7; Matei 16; Ioan 20

Domnul Isus nu a judecat alte persoane menajându-Se pe Sine, așa cum cu regret facem noi. Noi suntem prin natura noastră înclinați să apreciem pe cineva după felul cum ne întâmpină, judecând caracterul și munca lui corespunzător intereselor noastre. Însă Domnul nu a acționat în felul acesta. Dumnezeu este un Dumnezeu al cunoașterii; El cântărește corect toate acțiunile, căci El le evaluează pe toate în chip desăvârșit și le înțelege în importanța lor morală. Și Isus Hristos, modelul Dumnezeului oricărei cunoașteri, a acționat la fel în timpul slujirii Sale aici pe pământ.

La fariseul din evanghelia după Luca capitolul 11

Capitolul 11 al evangheliei după Luca ne oferă un exemplu pentru aceasta. La fariseul, care L-a invitat pe Domnul Isus la masă, s-a arătat o aparență de amabilitate și voință bună; dar Isus era „Dumnezeul oricărei cunoașteri”, și ca atare El a evaluat acțiunea acestuia potrivit cu caracterul ei adevărat și însemnătatea ei morală. Mierea amabilității, partea componentă cea mai bună în viața socială a lumii acesteia, nu a putut să strice gustul și sentința lui Hristos. El a recunoscut tot ce era de valoare. Amabilitatea, care L-a invitat, nu a influențat sentința Aceluia care ținea în mână Sa balanța și greutatea Locului Preasfânt al lui Dumnezeu. Era Dumnezeu oricărei cunoașteri, pe care amabilitatea lumii a trebuit să-L întâmpine în

împrejurarea aceea; și ea nu a putut rezista înaintea Lui. Aceasta este cu siguranță pentru noi o învățătură demnă de pus la inimă!

Invitația ascundea în sine un plan bine gândit. Abia intrase Domnul în casă și stăpânul casei joacă rolul fariseului și nu al unei gazde. El își exprimă mirarea, că Domnul nu Și-a spălat mâinile înainte de masă; și caracterul, pe care el îl ia la început, se arată la sfârșit în toată mărimea lui. Domnul întâmpină această comportare într-un mod foarte potrivit; căci El cântărește toate, așa cum am spus, ca Dumnezeu al cunoașterii. S-ar putea probabil gândi că amabilitatea arătată Lui ar fi trebuit să-L reducă la tăcere. Dar Isus nu putea să-l privească pe fariseu numai menajând propria Lui Persoană. Lingușirea nu a putut să influențeze sentința Sa. El descopere și pedepsește, și finalul întregii scene Îl îndreptățește. „După ce le-a spus aceste lucruri, cărturarii și fariseii au început să-L pună la strâmtorare și să-L facă să vorbească despre multe lucruri; Îl pândeau, ca să prindă vreun cuvânt din gura Lui, pentru ca să-L poată învinui.” (Luca 11,53.54).

La fariseul Simon

Foarte diferită de aceasta este comportarea Domnului în casa unui alt fariseu, care de asemenea L-a invitat la masă (vezi Luca 7), căci Simon nu ascundea intenții secundare, atunci când L-a invitat. Desigur, și el a părut să acționeze ca un fariseu, prin faptul că a acuzat pe sărmana păcătoasă din cetate și a mustrat pe Oaspetele lui, deoarece Acesta a tolerat apropierea ei. Dar o simplă aparență niciodată nu poate sta la baza unei sentințe drepte. Deseori aceleași cuvinte, în funcție de buzele care le rostesc, au un sens cu totul diferit. Cu toate că din cauza aceasta Domnul, care cântărește totul potrivit cu desăvârșirea lui Dumnezeu, îl mustră pe Simon și îl dă pe față, El îl numește totuși pe nume și părăsește casa așa cum ar trebui s-o facă un oaspete. El face o deosebire între fariseul din Luca 7 și cel din Luca 11, cu toate că El a stat la masă la amândoi.

La Petru

Tot așa se arată Domnul față de ucenicul Său Petru. În evanghelia după Matei capitolul 16 Petru exprimă dragostea lui compătimitoare, spunând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” Dar Isus judecă cuvintele lui Petru numai după valoarea lor morală. Nouă ne vine foarte greu să acționăm în felul acesta, când alții își dau osteneala să fie amabili față de noi. O simplă natură prietenoasă nu va răspunde la acele cuvinte cu acel serios „Înapoia Mea, satan!” Dar repet, Domnul a privit cuvintele ucenicului Său nu ca pe o simplă expresie a unei voințe bune și a unei simpatii personale față de Persoana Sa, ci El le-a judecat, le-a cântărit în prezența lui Dumnezeu și a constatat imediat că ele au fost pornite de la dușman; căci el, cel care se poate transforma în „înger al luminii”, deseori se ascunde înapoia cuvintelor amabile și prietenoase.

La Toma

În același mod a acționat Domnul cu Toma în evanghelia după Ioan 20. Toma L-a omagiat prin cuvintele „Domnul meu și Dumnezeul meu”. Însă cu toată această omagiere Domnul nu putea fi coborât de la înălțimea morală pe care El sta și de unde El auzea toate și vedea toate.

Fără îndoială cuvintele ucenicului erau sincere și veneau dintr-o inimă luminată de Dumnezeu și simțea căință față de Mântuitorul înviat, în loc să se îndoiască mai departe a renunțat la îndoială și a adorat. Dar Toma s-a ținut cât s-a putut de mult departe; el a depășit măsura. Într-adevăr, toți ucenicii au fost necredincioși cu privire la înviere. Dar Toma a explicat că voia să rămână în necredință atât de mult, până când el prin simțul său și cu ochii săi va fi convins de contrariul. Aceasta era starea lui morală. Isus o judecă și îl pune pe Toma, ca odinioară pe Petru, la locul care i se cuvine, spunându-i: „Pentru că M-ai văzut, ai crezut; fericite de cei ce n-au văzut și au crezut.”

Într-o situație asemănătoare, nu ar fi inimile noastre cuprinse de uimire? Cu siguranță ele nu s-ar împotrivi atacurilor venite asupra lor prin voința bună a lui Petru și omagierea adusă de Toma. Dar Învățătorul nostru desăvârșit nu stătea acolo pentru Sine Însuși, ci pentru Dumnezeu și adevărul Său. Tot așa în timpurile de demult israeliții au vrut să arate onoare față de Chivotul legământului și să-l ducă pe câmpul de luptă (1 Samuel 4), prin aceasta vrând oarecum să exprime că în prezența lui toate vor trebui să se desfășoare cu bine; dar aceasta nu era suficient pentru Dumnezeul lui Israel. El avea cu totul alte planuri. Căci cu toate că chivotul legământului era în mijlocul lui Israel, poporul a fost totuși bătut de filistenii. Și tot așa au fost muștrați Petru și Toma, cu toate că Isus, care tot mai era Dumnezeul lui Israel, a fost onorat prin ei.

Slava morală a Domnului Isus (12) – În ceea ce L-a înviorat

Versete călăuzitoare: Ioan 4; Marcu 4

Îngerii se bucură când păcătoșii se căiesc. „Este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.” Ce fericire pentru noi, că această taină a cerului ne-a fost revelată și că noi găsim în Scriptură mai multe explicații simbolice despre aceasta, așa cum este de exemplu în evanghelia după Luca capitoul 15! Dar se găsește mai mult decât aceasta. Cu toate că bucuria este în cer, ea este publică; ea se manifestă și își are ecoul ei. Se cuvine să fie așa. Se cuvine ca toată casa să participe la bucurie și s-o simtă ca bucurie generală. Dar aceasta încă nu este totul, este mai mult. Tot așa există atât o bucurie a inimii divine cât și o bucurie a cerului. Bucuria cerului o găsim în Luca 15, cea a inimii divine în evanghelia după Ioan 4,31-34.

Ioan 4,31-34: *În timpul acesta, ucenicii Îl rugau, zicând: „Învățătorule, mănâncă!” Dar El le-a zis: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți.” Ucenicii ziceau deci unii altora: „Nu cumva I-a adus cineva să mănânce?” Isus le-a zis: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui.”*

Și aproape că nu este necesar să remarcăm, că bucuria inimii divine este cea mai profundă. Ea este desăvârșită, fără zgomot și personală, ea nu revendică nici un drept să fie provocată sau întreținută de alții. „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți”, aceasta este vorbirea inimii lui Hristos în savurarea acestei bucurii. Păstorul cel bun tocmai adusese acasă

oaia rătăcită de turmă, punând-o cu bucurie pe umerii Lui, și bucuria nu s-a limitat numai la El. Cei ai casei încă nu au fost chemați laolaltă, atunci când femeia samariteancă, mântuită și fericită, a plecat de la El. Ucenicii simțeau caracterul deosebit al momentului. Grăsimea destinată pentru altarul lui Dumnezeu, partea cea mai bogată, cea mai de preț a grăsimii, „mâncarea lui Dumnezeu”, era pregătită; și ucenicii s-au dat la o parte tăcând. Era realmente un moment minunat, nu se găsesc multe de felul acesta. Bucuria profundă, de nedescris a inimii divine se revelează aici, așa cum în Luca 15 se revelează bucuria publică a cerului.

Dar El, Cel care a putut fi hrănit într-un mod așa de festiv, era uneori obosit, flămând și însetat. Vedem aceasta în același capitol (Ioan 4) precum și în evanghelia după Marcu 4, însă cu deosebirea că în Marcu 4 Isus este întărit și înviorat prin somn, în timp ce în Ioan 4 nu are loc printr-un mijloc exterior. Și de ce această diferență? În evanghelia după Marcu Domnul are înapoia Sa o zi plină de osteneală și seara S-a simțit obosit și epuizat, așa cum este cazul pentru natura umană după o zi de lucru greu. „Omul iese la lucrul său și la munca sa până seara” (Psalm 104,23). Apoi somnul este prevăzut pentru el, pentru ca el să fie întărit și înviorat pentru lucrarea din ziua următoare. Isus a experimentat toate aceste lucruri. El a dormit în corabie pe o pernă.

În Ioan 4 este de asemenea obosit și totodată Îi este foame și sete. El Se așează lângă fântână ca un pelerin obosit și așteaptă reîntoarcerea ucenicilor Săi, să vină din satul învecinat cu mâncare. Însă atunci când aceștia s-au întors înapoi, ei găsesc pe Domnul înviorat și odihnit, și anume fără ca El să fi mâncat sau să fi băut sau să fi dormit. Oboseala Lui a găsit o înviorare, pe care somnul nu I-ar fi putut-o da. El a fost făcut fericit *prin aceea* că El a găsit în sufletul unei păcătoase sărmăne rod al lucrării Sale; femeia a plecat având mântuirea lui Dumnezeu. În evanghelia după Marcu nu este nici o femeie samariteancă, și de aceea Domnul în oboseala Lui se folosește de o pernă.

Cât de adevărată și în ce concordanță sunt toate acestea cu experiențele naturii noastre umane! Înțelegem foarte ușor. În evanghelia după Ioan capitolul 4, dacă am voie să mă exprim așa, inima Domnului Se bucura, în timp ce în evanghelia după Marcu capitolul 4 nu exista ceva care să-L poată face bucuros; și Sfânta Scriptură spune (și experiența noastră confirmă adevărul acestui Cuvânt): „O inimă veselă este o bună doctorie, dar un duh mâhnit usucă oasele” (Proverbe 17,22). De aceea Domnul putea spune într-un caz: „*Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți*”, în timp ce în celălalt caz S-a folosit de o pernă, care a constituit o îngrijire iubitoare pentru oboseala Lui.

Cât de desăvârșită în toate simțămintele ei a fost natura umană pe care a luat-o Fiul lui Dumnezeu! Cu siguranță a fost natura umană în întregime, însă fără păcat.

Slava morală a Domnului Isus (13) – În unicitatea Sa

Caracterul Său de nepătat

Domnul Isus stătea față de rău și ca Dumnezeu. Desigur aceasta este o poziție pe care noi niciodată nu o putem ocupa. El S-a atins de leproși și de targa pe care era mortul, și totuși El a rămas curat. El a stat ca Dumnezeu față de păcat. El cunoștea binele și răul; dar El a stat în neîngrădire divină atât deasupra binelui cât și deasupra răului, prin aceea că le cunoștea pe amândouă așa cum le cunoaște Dumnezeu. Dacă Isus nu ar fi fost așa cum El era, atunci El S-ar fi întinat prin atingerea cu leproșii și cu targa de dus morții. În acest caz El ar fi trebuit dus în afara taberei și trebuia să Se supună actului de curățire, care era prescris prin Lege. Dar noi nu găsim nimic de felul acesta la El. El nu era un iudeu necurat. Nu numai că El nu S-a întinat, ci El nici nu putea să fie întinat. Și totuși – așa de mare este taina Persoanei Sale și desăvârșirea naturii umane unită cu Dumnezeirea în El – ispita era pentru El tot așa de reală precum era de imposibilă întinarea.

Să zăbovim un moment la aceasta. Locul nostru față de o mare parte a acestui adevăr așa de necesar, cu toate că este plin de taine și deosebit de prețios, este mai mult să-l primim și să-l adorăm, decât să vrem să-l discutăm și să-l disecăm. Drept urmare este binefăcător pentru inima noastră, dacă simțim că dorința aprinsă a unor credincioși simpli este îndreptată numai spre Hristos. Deseori ne comportăm cu adevărurile într-un fel în care în cele din urmă nu ne mai rămâne decât să ne rușinăm, că noi totuși nu L-am primit pe Hristos Însuși, oricât de mult ne-am străduit. Descoperim atunci că am pierdut timpul degeaba.

Independența Sa materială

Domnul era „sărac, dar a îmbogățit pe mulți”, „neavând nimic și posedând totul”. Aceste stări sublime și minunate au fost revelate în El, și anume într-un fel specific Lui. El a primit contribuția unor femei evlavioase, care L-au ajutat cu ce aveau ele, și totuși El dispunea de tot pământul și plinătatea lui, ca să aline nevoile acelor care Îl înconjurau. El a putut să hrănească mii de oameni în locuri pustii, în timp ce El Însuși a suferit foamea, așteptând întoarcerea ucenicilor Săi, care pleaseră să cumpere mâncare. Aceasta însemna cu adevărat „neavând nimic și posedând totul”.

Dar cu toate că Domnul era sărac și nevoiaș, expus anumitor pericole, totuși nu găsim în El nici cel mai mic lucru care să fie asemenea unei atitudini lipsite de demnitate. Niciodată nu S-a rugat pentru un dar, cu toate că nu posedea nici un ban; căci dacă Îi trebuia un dinar (însă nu pentru folosul propriu) (Luca 20,20-26), a cerut să I se arate unul.

Inatacabilitatea Sa

El nu a fugit niciodată, chiar și atunci când părea ca viața să-I fie în pericol; El S-a retras sau a plecat, rămânând ascuns de ochii vrăjmașilor Săi. De aceea repet, cu toate că sărăcia și pericolele erau partea Lui zilnică, totuși nu L-a atins nimic din ceea ce ar fi fost lipsit de noblețe sau ar fi fost în contradicție cu demnitatea desăvârșită a Persoanei Sale.

Demnitatea Sa în comparație cu Pavel

Ce desăvârșire demnă de admirație! Cine ar putea să ne prezinte vreodată o persoană care să fie așa de desăvârșită, de fără vină și de o curăție așa deosebită, de gingașă în cele mai obișnuite și mai neînsemnate detalii ale vieții omenești! Pavel nu putea să facă aceasta. Numai Isus, Omul lui Dumnezeu, putea. Faptul că virtuțile Sale deosebite strălucesc așa de puternic în împrejurările obișnuite ale vieții Sale, ele ne vorbesc cu glas tare despre Persoana Sa. Trebuie să fie o Persoană deosebită, un Om divin, dacă am voie să mă exprim așa, care poate să ne prezinte astfel de înfățișări deosebite în împrejurări așa de obișnuite.

Nu găsim, repet, așa ceva la Pavel. Fără îndoială el posedea multă demnitate și un caracter moral înalt, și noi trebuie să mărturisim că – dacă a fost vreodată un om, în care s-au găsit aceste lucruri – Pavel era omul acesta. Dar comportarea lui nu era comportarea lui Isus. Viața îi este în pericol și el se folosește de ocrotirea nepotului său (Faptele Apostolilor 23.16-17) . Altă dată, prietenii lui îl coboară peste zidurile cetății. Nu spun că el a cerut bani de la cineva; dar el mărturisește că a primit bani. Nu insist asupra faptului că înaintea adunării compuse din farisei și saducheii s-a prezentat ca fariseu, ca astfel să se apere, și nici cum el a vorbit de rău despre marele preot, care îl judeca. În aceste două cazuri atitudinea lui este respingătoare. Vorbesc numai de cazuri în care fără să fie greșit din punct de vedere moral, totuși stă sub demnitatea personală absolută care caracteriza cărarea lui Hristos.

Așa numita fugă în Egipt nu constituie o excepție cu privire la caracterul Domnului; căci această călătorie a fost întreprinsă pentru împlinirea prorociei și sub autoritatea unei sentințe divine. Toate acestea sunt efectiv nu numai slavă morală, nu, este o minune morală; și este uimitor, cum o peniță mânăuită de mâna omenească a putut să noteze astfel de frumuseți. Noi putem explica această minune numai prin faptul că ea este un adevăr, o realitate vie. Noi suntem constrânși la această concluzie. Nu este o altă explicație.

Slava morală a Domnului Isus (14) – În caracterul Său netransformabil

Versete călăuzitoare: Ioan 21 și Luca 24

În caracterele, pe care Domnul a fost chemat să le reveleze în timpul slujbei Sale, chiar dacă numai ocazional și de scurtă durată, vedem permanent aceeași desăvârșire și aceeași slavă morală, pe care El le-a avut pe drumul pe care El a mers zilnic: ca de exemplu când El apare ca Judecător în evanghelia după Matei capitolul 25 sau ca Apărător în evanghelia după Matei capitolul 22. Însă eu pot numai să amintesc acest subiect bogat în conținut. La fiecare pas al lui Isus, în fiecare cuvânt, în fiecare acțiune s-a arătat o rază a slavei Sale; și ochiul lui Dumnezeu a găsit o satisfacție mai mare în viața lui Isus decât ar fi putut găsi într-o veșnicie de nevinovăție adamitică. Isus a umblat în mijlocul decăderii morale a omenirii. Și din acest domeniu El a lăsat să se înalțe spre tronul lui Dumnezeu o jertfă mai bogată de un miros plăcut decât ar fi putut aduce vreodată Edenul și Adam al Edenului, dacă ar fi rămas curat. Timpul nu a dar naștere la nici o schimbare în Domnul. Aceleași revelații ale harului Său și ale caracterului Său înainte și după învierea Sa ne confirmă acest adevăr așa de important.

Ceea ce El a fost odinioară ne spune ce este El în momentul acesta și ce va fi veșnic, atât în caracterul Său cât și în natura Sa, atât cu privire la noi cât și cu privire la El Însuși.

Evrei 13,8: *Isus Hristos este același ieri și azi și în veșnicie.*

Simpla amintire a acestui adevăr este deja prețioasă pentru noi. Uneori schimbările ne pot întrista; altă dată le dorim. Pe diferite căi învățăm să cunoaștem toată natura nesigură, schimbătoare a tot ce constituie viața omenească. Nu numai împrejurările, ci și relațiile și legăturile din societate, prietenii, sentimentele și caracterele sunt supuse schimbărilor permanente, care ne surprind sau ne întristează. Ne grăbim de la o stație a vieții la alta; dar nu rareori sentimente reci și principii ireproșabile ne însoțesc pe cale, fie că este vorba de noi sau de însoțitorii noștri în călătorie.

Însă Domnul și Mântuitorul nostru a fost după înviere același, care a fost și mai înainte, cu toate că evenimentele intermediare au dat naștere la o îndepărtare mult mai mare între El și ucenicii Săi, decât acestea ar fi putut fi vreodată între „tovarășii de drum”. Ucenicii au arătat inima lor necredincioasă, prin aceea că au părăsit pe Domnul lor și au fugit în ceasul slăbiciunii și fricii Sale; însă El a trecut prin moarte pentru ei, și anume printr-o moarte, căreia nici o altă creatură nu putea să i se supună, fără să nu fie nimicită. Ei erau încă nimic altceva decât galileenii slabi, sărmani; El era însă glorificat și îmbrăcat cu toată puterea în cer și pe pământ.

Totuși toate acestea nu au produs nici o schimbare în Domnul. „Nici înălțimea nici adâncimea, și nici o altă făptură”, ca să vorbim cu cuvintele apostolului, nu-L putea schimba. Dragostea s-a împotrivit la toate, și Domnul Se întoarce la ai Săi ca același Isus, pe care ei L-au cunoscut dintotdeauna.

Înainte de înviere	După înviere
Așa cum El a făcut cu ei în zilele slujirii Sale și ale călătoriei Sale,	și după învierea Sa ia parte la lucrarea lor, da, chiar și după înălțarea Sa la cer. Vedem aceasta din ultimul verset al evangheliei după Marcu.
În timpul călătoriei prezentate în evanghelia după Matei capitolul 14, ucenicii au crezut că văd o nălucă și au strigat de frică; dar Domnul i-a făcut să recunoască că El era, prezent în har, și totuși în același timp în autoritate și supremație asupra naturii.	Tot așa în evanghelia după Luca capitolul 24, după învierea Sa, El ia o bucată de pește fript și un fagure de miere și le-a mâncat înaintea lor, pentru ca ei cu aceeași certitudine și liniște a inimii să recunoască ca odinioară, că El era. De asemenea El le cere să-L pipăie și să vadă, spunându-le că un duh nu are nici carne nici oase, cum avea El, și cum ei au putut să se convingă că așa era la El.
În evanghelia după Ioan capitolul 3 conduce în lumină și pe drumul adevărului pe un învățător „zăbavnic cu inima”, suportându-l cu toată răbdarea harului.	În același fel acționează El după învierea Sa cu cei doi ucenici „nepricepuți și zăbavnici cu inima” pe drumul spre Emaus (Luca 24).
În evanghelia după Marcu capitolul 4 El	Tot așa face El și în evanghelia după Ioan

aduce la tăcere teama alor Săi, înainte ca El să-i mustre pentru necredința lor; El amenință vântul și vorbește mării: „Taci! Fii liniștită!”, înainte ca El să spună ucenicilor: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Cum de n-aveți credință?”	capitolul 21, după învierea Sa; El se așează împreună cu Petru la masă în părtășie deplină, netulburată, ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut, și abia după aceea a cerut socoteală ucenicului și lucrează la conștiința lui prin cuvintele: „Simon, fiul lui Iona, Mă iubești?”
La întâlnirea dintre Isus înviat cu Maria Magdalena, evanghelistul are grijă să ne facă cunoscut, că El era Același Isus, care a alungat din ea șapte demoni;	și Maria recunoaște glasul Aceluia, care a strigat-o pe nume, ca pe un glas demult cunoscut de urechea ei.
Ce asemănare între Hristos în umilință	și Hristos în slavă,
între Mântuitorul păcătoșilor	și Domnul lumii viitoare!
Cât de tare ne vestesc toate acestea, că El, Cel care odinioară a mers aici jos, atât în ce privește caracterul, cât și slava divină, personală,	„este Același, cu Cel care S-a înălțat la cer”.
În timpul Cinei Ioan a stat cu capul pe pieptul Domnului său.	Și tot așa ne este prezentat el, după ce Domnul său a înviat, ca acela, care a stat cu capul pe pieptul lui Isus.
	„Eu sunt Isus”, a fost răspunsul Domnului din locul cel mai sublim al cerului, de la dreapta Tronului Maiestății, când Saul din Tars a pus întrebarea: „Cine ești Tu, Doamne?” (Faptele Apostolilor 9).
Toate acestea își au aplicarea la noi personal; noi suntem direct interesați de ele. Petru a recunoscut că Domnul lui înainte	și după înviere era Același.
În evanghelia după Matei capitolul 16 Domnul îl mustră; dar la puține zile după aceea, și anume în deplină libertate, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic, El îl ia cu Sine pe Muntele sfânt.	În evanghelia după Ioan capitolul 21, Petru este din nou mustrat. După obiceiul lui s-a amestecat în lucruri pe care nu le înțelegea, și arătând spre Ioan, a pus întrebarea: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?” Și Domnul lui a fost constrâns să-l facă să stea la locul lui, spunându-i: „Ce te privește?” Și totuși, cu toată această mustrare severă, El îl lasă pe el și pe Ioan să-L urmeze, l-a luat în părtășia Sa cu El pe drumul spre cer.
Un Petru pedepsit s-a suit odinioară cu Domnul pe Muntele sfânt;	și același Petru pedepsit însoțește acum pe Domnul la înălțarea Sa la cer, ca și cum în felul acesta el s-ar urca pentru a doua oară pe Muntele slavei, pe Muntele transfigurării.

Ce mângâiere mare este în toate acestea pentru noi! Așa este Isus, Domnul nostru, „Același ieri și azi și în veșnicie”, același

- în timpul zilelor slujbei Sale pe pământ
- și după învierea Sa,

- același acum în cer, în care El S-a suit,
- și același în veșnicie.

Și așa după cum El a arătat același caracter atât înainte cât și după învierea, și S-a revelat în același har, tot așa El împlinește toate făgăduințele, pe care El le-a dat ucenicilor Săi.

„Nu vă temeți!” Acest cuvânt de mângâiere, fie că este rostit de buzele lui Isus Însuși sau de buzele îngerului Său, este valabil și acum ca și atunci, atât de când El a înviat, cât și înainte ca El să sufere (vezi Matei 14,27; Marcu 5,36; Luca 5,10 și versetele următoare). Înainte de moartea Sa El a spus ucenicilor Săi, că El vrea să le dea pacea Sa, și după moartea Sa vedem efectiv cum El le dă pacea Sa în modul cel mai solemn. El le spune „Pace vouă!” (Ioan 20,20-26), și cu aceste cuvinte El le arată mâinile Sale și coasta Sa, unde ei în trăsăturile simbolice puteau citi care erau drepturile lor la o pace pe care El prin Sine Însuși a obținut-o și le-a dat-o.

Altădată Domnul le-a zis: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14,19); și acum, în zilele învierii Sale, în posesiunea unei vieți de biruință, El le face parte de această viață în mod desăvârșit, insuflând în ei și spunându-le: „Primiți Duh Sfânt” (Ioan 20,22). Lumea nu-L va mai vedea, așa cum El a spus ucenicilor Săi. Însă ei trebuiau să-L vadă; și aceasta a avut loc. El a fost văzut patruzeci de zile de ei, și El a vorbit cu ei „despre lucrurile care privesc Împărăția lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 1). Dar toate acestea aveau loc în taină. Lumea nu L-a mai văzut din ceasul când El a fost pe Golgota, și nici nu-L va mai vedea, până când El va apărea la judecata ei.

Ca o mărturie simplă și, dacă am voie să mă exprim așa, smerită despre credințioșia Sa deplină față de toate făgăduințele Sale, Domnul întâmpină pe ai Săi în Galileea, așa cum le-a spus. Ca o expresie mai deplină și mai mare a aceleiași credințioșii, El conduce pe ucenici la Tatăl în cer, trimițându-le mesajul: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul meu și Dumnezeuul vostru” (Ioan 20,17). Fie că este vorba de făgăduința prezenței Sale, pe care El le-a dat-o, în Galileea noastră de pe pământ sau în locuința Sa din cer, El a împlinit ambele făgăduințe; și cu siguranță este folositor pentru inima noastră, dacă privim smerenia, credințioșia, plinătatea, simplitatea, mărimea și măreția tuturor celor de pe cărarea Domnului, care sunt puse înaintea noastră.

Domnul a avut mult de lucru cu Petru, mai mult decât cu ceilalți ucenici, atâta timp cât El a fost în mijlocul lor; și tot așa a fost și după ce El a înviat dintre morți. Ca să zicem așa, Petru umple tot capitolul ultim al evangheliei lui Ioan. Domnul continuă lucrarea harului cu privire la el, pe care El, înainte să-l părăsească, a început-o; Și El o reia exact în punctul în care El a întrerupt-o. Petru a dovedit o mare încredere în sine. „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire”, a spus el, „eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire. ... Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, nicidecum nu mă voi lepăda de Tine.” (Matei 26,33.35). Însă Domnul i-a pus înaintea ochilor deșertăciunea acelei laude de sine, și a adăugat totodată făgăduința, că El Se va ruga pentru el, pentru ca credința lui să nu se piardă. Și când mai târziu această laudă s-a dovedit cu adevărat a fi deșertăciune și Petru a tăgăduit realmente pe Domnul său, chiar cu un jurământ, atunci Domnul l-a privit; și această privire a adus roada binecuvântată. Rugăciunea și privirea au exercitat o influență eficace. Rugăciunea a păstrat credința lui Petru, și privirea a frânt inima. Petru nu a plecat, ci a plâns, și el „a plâns cu amar” (Luca 22,62).

În misiunea prezentată în evanghelia după Ioan capitolul 21 regăsim pe Petru în starea în care rugăciunea și privirea lui Isus l-au așezat. Că credința lui nu s-a pierdut, este mărturisit în

mod plăcut prin aceea că el, de îndată ce își dă seama că străinul care sta pe țarm este Domnul, se aruncă în apă, ca să-L întâmpine; și el face aceasta nu ca unul care se căiește, nu ca unul, care nu a vărsat deja lacrimi, ci ca unul care putea să apară cu toată îndrăzneala inimii înaintea lui Isus. Și în acest caracter îl primește Domnul său binevoitor și ei mănâncă împreună pe țarmul mării. Rugăciunea și privirea și-au făcut deja efectul în inima ucenicului, și ele nu trebuiau repetate. Domnul continuă simplu lucrarea începută, ca s-o ducă la îndeplinire; și acum, după rugăciune și privire urmează cuvântul. Convingerii de păcat și lacrimilor le urmează reabilitarea. Petru este așezat în starea de a întări pe frații săi, așa cum Domnul său i-a spus cândva, și el este totodată făcut capabil să glorifice pe Dumnezeu prin moartea sa, un privilegiu, pe care el îl pierduse prin necredința și lepădarea sa.

Acesta era cuvântul restaurator, care a urmat rugăciunii, care a făcut ca credința lui să nu se piardă și care a urmat privirii, care a frânt inima lui. Așa cum citim în Ioan 13, Domnul a învățat pe ucenicul Lui preaiubit, că cine are tot trupul spălat nu are nevoie decât să-i fie spălate picioarele, căci este cu totul curat. Și în felul acesta acționează Domnul aici cu Petru. El nu-l lasă să facă încă o dată experiența din Luca 5, unde pescuirea minunată îl umple de uimire și unde el s-a recunoscut ca păcătos; ci Domnul spală picioarele murdărite ale lui Petru. El îl reabilitează și îl readuce pe locul care i se cuvine (vezi Ioan 21,15,17). Ce Învățător și Domn desăvârșit este Isus al nostru! Și „El este Același ieri și azi și în veșnicie”, Același în dragostea Sa plină de har, care se revarsă, care continuă lucrarea începută, prin aceea că El ca Domnul înviat reia lucrarea neterminată, ca urmare a despărțirii de ucenicii Săi, exact în punctul unde El a întrerupt-o, și astfel în har desăvârșit și înțelepciune desăvârșită unește lucrarea din trecut cu cea din prezent.

Puțin mai departe vedem cum Domnul împlinește făgăduințele Sale. Mă gândesc la acea făgăduință deosebită, dată după învierea Sa, pe care El a numit-o „făgăduința Tatălui” și „puterea din înălțime” (Luca 24) și care și-a găsit împlinirea abia după ce El S-a înălțat la cer și acolo a fost glorificat (Faptele Apostolilor 2). Cu siguranță aceasta este numai continuarea istoriei și mărturiei despre credințioșia lui Isus. Viața Sa înainte de cruce, relațiile Sale cu ucenicii după învierea Sa și acum a aceea ce El a făcut începând cu înălțarea Sa la cer – toate aceste lucruri sunt dovezi clare ale faptului că la El nu este nici o schimbare și nici o umbră de mutare.

Nu vreau să ocolesc în tăcere o altă dovadă despre acest fapt, pe care o găsim în același capitol al evangheliei după Luca. Domnul înviat conduce El Însuși chiar și pe ucenicii Săi înapoi acolo la punctul unde El a întrerupt ultimele Sale învățături: „Iată ce vă spuneam când eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi.” El le amintește astfel, ce El le-a spus deja odinioară, și anume că Scriptura este mărturia mare a gândurilor lui Dumnezeu, și că tot ce este scris în ea trebuie să se împlinească. Și ce face Domnul apoi? El continuă în mod simplu, natural, învățătura cu privire la suferințele Sale, pe care El a început-o: „Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scriptura”. Puterea Sa se unește acum cu învățăturile Sale date mai înainte; și El termină în ai Săi, ceea ce El le-a spus deja. Spre mângâierea noastră vreau să mai adaug, că Domnul niciodată nu a amintit ucenicilor Săi, că ei toți L-au părăsit în ceasul încercării Sale.

Într-un anumit sens felul și natura de a proceda a lui Isus cu ucenicii Săi în timpul celor patruzeci de zile au rămas neschimbate. El îi cunoaște pe nume, ca și odinioară; El Se revelează lor în același fel; ca și mai înainte de învierea Sa, la masă El ia locul stăpânului casei, cu toate că El este invitat ca Oaspete (compară cu Ioan 2, Luca 24); și pătrunși de

sentimentul importanței momentului, ucenici Săi privesc prezența Sa în același fel cum o făceau odinioară. La fântâna din Sihar (Ioan 4) ei s-au temut să-L deranjeze, și tăcând s-au așezat deoparte. Tot așa se comportă ei, când după pescuire vin la El (Ioan 21), tăcând, căci după caracterul momentului ei considerau că, oricât de mult inimile lor erau umplute cu uimire și bucurie, nu era momentul să spună multe cuvinte.

Ce legături gingașe și totuși puternice sunt de aceea între El, Cel care L-am cunoscut în împrejurările obișnuite ale vieții omenești, și El, Cel pe care toată veșnicia Îl vom cunoaște! Isus S-a coborât mai întâi în împrejurările noastre, ca apoi să ne introducă în împrejurările Lui. Dar în împrejurările noastre este faptul că noi L-am cunoscut, da, L-am cunoscut pentru totdeauna. Acesta este un adevăr a cărui scumpătate ne este confirmată prin experiențele lui Petru. Eu am privit deja scena respectivă sub un alt punct de vedere, dar doresc să mai rămân pentru a doua oară un moment la ea.

La acea pescuire minunată, care a avut loc înainte de înviere (Luca 5), Petru a fost convins de păcat. Petru, pescarul, a devenit în ochii lui proprii Petru păcătosul. „Doamne, pleacă de la Mine”, a spus el Domnului, „căci sunt un om păcătos” (Luca 5,8). Pescuirea deosebit de mare, care a oferit dovada, că Străinul care s-a urcat în corabia sa era Domnul mării și al plinătății ei, a condus pe ucenic în duhul în prezența lui Dumnezeu, și aici a învățat să se cunoască pe sine însuși. Noi putem realmente numai aici să învățăm această lecție. Însă în clipa aceea Domnul i-a strigat, ca venit din slavă, cuvântul de mângâiere: „Nu te teme!” Și Petru s-a liniștit. Slava sau prezența lui Dumnezeu, care l-a convins de starea sa de păcătoșenie, a devenit acum un loc de odihnă pentru el; și Petru a mers după Domnul cu toată liniștea inimii.

În mod corespunzător și la a doua pescuire (Ioan 21), după învierea Domnului, el savurează aceeași îndrăzneală; el trebuia numai să exercite practic învățătura primită odinioară. Și el face aceasta. El face experiența, că prezența Domnului slavei este un loc de odihnă pentru el. El experimentează și ne mărturisește, că ceea ce el a învățat cu privire la Isus, a învățat pentru totdeauna. La început nu a recunoscut pe Străinul care stătea pe țarm; însă de îndată ce Ioan i-a spus, că este Domnul, acel Străin nu mai era un necunoscut pentru Petru; nu, el s-a grăbit să ajungă cât mai repede și cât mai aproape de El. Ferice de inima care înțelege aceste lucruri! Dacă este o bucurie să ști că Isus este totdeauna același, atât în lumea noastră cât și în lumea Sa, atât în mijlocul împrejurărilor de pe pământ cât și în slava Sa, cu cât mai mare bucurie este atunci, să vedem pe cineva dintre noi, ca pe Petru odinioară, care în sufletul său savurează fericirea care se revarsă dintr-o astfel de realitate!

Da, Isus este realmente totdeauna același, credincios și adevărat! Tot ce El a făgăduit ucenicilor Săi înainte de cruce, a împlinit după învierea Sa. Tot, ce El a fost mai înainte în mijlocul lor, El a rămas și după aceea.

Slava morală a Domnului Isus (15) – Cum știa El să răspundă

Versete călăuzitoare: Matei 15 și Luca 2

Un cuvânt al Scripturii spune: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia” (Coloseni 4,6). Cuvintele noastre ar trebui realmente să fie „totdeauna cu har”, așa ca ele să fie de folos altora și „să dea har celor ce le aud” (Efeseni 4,29). Fără îndoială deseori cuvintele noastre îmbracă caracterul de muștrare sau de corectare, uneori chiar pe un ton decisiv și sever sau sunt rostite chiar cu râvnă și cu mânie sfântă; și astfel ele devin, așa cum spune Scriptura, „drese cu sare”. Și dacă ele posedă aceste însușiri frumoase, adică ele sunt „în har” și totuși „drese cu sare”, ele vor mărturisi despre faptul că noi știm „cum să răspundem fiecăruia”.

Între toate trăsăturile desăvârșirii morale a Domnului Isus, acestea ies în mod deosebit în evidență; că El știa să întâmpine pe fiecare cu cuvinte care totdeauna erau folositoare pentru suflet – fie că omul le asculta ori își închidea urechea față de ele -, desigur prin cuvinte care uneori erau drese cu sare, alteori chiar cu multă sare. *Așa de exemplu, când răspundea la întrebările care I se puneau, scopul Lui era nu atât de mult să dea o replică suficientă ci mai mult să atingă conștiința celui care pune întrebări și să lucreze la starea lui.*

În tăcerea Lui și în refuzul de a da vreun răspuns, atunci când la sfârșitul drumului Său pe pământ a stat înaintea iudeilor sau păgânilor, înaintea marelui preot sau a lui Irod și Pilat, comportarea Lui se arată tot așa de cuviincioasă ca și atunci când El vorbea sau răspundea la întrebările care I se puneau. În felul acesta El a depus mărturie înaintea lui Dumnezeu, că între fiii oamenilor era cel puțin Unul, care a înțeles că este un timp când să se tacă și un timp când să se vorbească.

Se observă de asemenea o mare diferență a tonului și a felului de a vorbi al Domnului în situațiile foarte diferite ale vieții Sale; și această diversitate, fie că ea era nevăzută sau ieșea în evidență, constituie o parte a parfumului care s-a urcat tot timpul spre Dumnezeu. Deseori cuvântul lui Isus era blând și plăcut, deseori era hotărât și sever; uneori El vorbea dând învățătură, alteori muștra cu toată asprimea; și uneori învățarea liniștită a făcut deodată loc tonului zdrobitor al condamnării. Căci El a privit și cântărit totdeauna lucrurile după însemnătatea lor morală.

Capitolul 15 din evanghelia după Matei m-a mișcat în mod foarte deosebit, prin aceea că el lasă să se vadă această desăvârșire sub diferite forme frumoase și admirabile. Domnul Se vede acolo provocat să răspundă la rând

- Fariseilor,
- mulțimii poporului,
- sărmanei și întristatei femei canaanence și
- ucenicilor Săi, fie conform neștiinței lor sau egoismului lor.

Și cu această ocazie noi putem vedea felul diferit în care El

- muștră
- sau dovedește vinovăția,
- învață liniștit și răbdător
- sau cu înțelepciune și har caută să educe un suflet slab.

Și această diversitate este totdeauna potrivită pentru locul și ocazia care-L cheamă să activeze.

Aceeași frumusețe și aceeași comportare cuviincioasă găsim și în Luca 2, unde El nici nu dă învățătură și nici nu primește învățătură, ci El numai ascultă și întreabă. *Nu s-ar fi convenit pentru El să dea învățătură*, căci El era un Copil în mijlocul bătrânilor. *Să Se lase învățat, nu ar fi fost în deplină concordanță cu lumina curată și minunată*, pe care El, așa cum El știa, o purta în Sine Însuși. Căci cu adevărat se poate spune despre El, că era „mai învățat decât toți învățătorii Săi și că avea mai multă pricepere decât bătrânii” (Psalm 119,99.100). Nu vorbesc aici despre ce era El ca Dumnezeu, ci despre ce era ca Om, „umplut cu înțelepciune”, așa cum se spune în capitolul acela despre El. El a știut să Se folosească de această plinătate a înțelepciunii potrivit cu desăvârșirea harului. De aceea evanghelistul Îl prezintă ochilor noștri în mijlocul învățătorilor în Templu, *nici dând învățătură și nici primind învățătură*, ci el spune simplu, că El îi asculta și îi întreba. „Pruncul creștea și Se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El.” Așa vorbește Scriptura despre tinerețea Sa; și când El ca Om are a face cu oamenii în lume, atunci cuvântul Său este „totdeauna cu har, dres cu sare”, așa cum este cuvântul unui om care știe cum să răspundă fiecăruia în parte. Ce slavă și desăvârșire, și anume în concordanță deplină cu diferitele perioade ale tinereții și ale omului matur!

Slava morală a Domnului Isus (16)

Cum S-a purtat cu cei cu credința mică și cu defectele oamenilor

Versete călăuzitoare: Isaia 7,10-16; Luca 11,5.13

Domnul Isus nu a respins niciodată credința slabă, dar pe de altă parte a întâmpinat cu bucurie cea mai îndrăzneată credință și a răspuns cererilor ei. Credința tare, care direct și fără să se scuze s-a apropiat plină de încredere de El, a găsit totdeauna o primire bună din partea Lui, în timp ce sufletul timid, care a îndrăznit să se apropie de El numai cu teamă și rușinos, a fost încurajat și binecuvântat. Cuvântul, care a ieșit de pe buzele Domnului, au eliberat imediat pe leprosul sărman de ceea ce apăsa pe inima lui ca un nor negru. „Doamne!”, spune el, „dacă vrei poți să mă cureți.” – „Da, vreau, fii curățit!”, răspunde Isus. Însă scurt după aceea, aceleași buze exprimă ce umplea inima lui Isus față de credința neîndoielnică, plină de încredere a căpitanului păgân. Ceva asemănător găsim și atunci când credința serioasă, îndrăzneată a unei familii din Israel desface acoperișul casei în care Se afla Domnul, ca să coboare la picioarele lui pe bolnavul lor.

Când o credință slabă s-a îndreptat spre Domnul, El a dat binecuvântarea pe care o căuta credința slabă; dar El a muștrat pe oamenii care au venit în această stare înaintea Lui. Drept urmare chiar și o astfel de muștrare este totdeauna plină de încurajare pentru noi; căci El pare să ne întrebe: „De ce nu te folosești de Mine mai mult, mai liber și mai fericit?” Dacă vom prețui pe Dătător tot atât cât prețuim darul, inima lui Hristos tot atât de mult cât mâna Sa, atunci pedepsirea credinței slabe va fi tot așa de prețioasă ca și răspunsul pe care ea îl cere. Și dacă credința slabă este muștrată în felul acesta de El, cât de bine venită trebuie să fie pentru Domnul o credință tare!

De aceea putem înțelege într-o oarecare măsură ce privesc plăcută trebuie să fi fost pentru ochiul Domnului, când în cazul amintit mai înainte cei patru purtători ai slăbănogului au desfăcut acoperișul, ca să vină în apropierea Sa. Da, trebuie să fi fost o scenă minunată pentru Mântuitorul nostru preamărit și divin. Felul acesta de a proceda a forțat intrarea în inima Lui cum a forțat intrarea în casa din Capernaum. Cu adevărat, vedem în Persoana Domnului nostru înălțimi ale slavei și adâncimi ale smereniei; și noi avem nevoie de ambele. Acela, care odinioară a stat la fântâna din Sihar, este Același care acum a luat loc în cerul cel mai înalt. „Cel ce S-a pogorât, este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile.” Înălțarea și smerirea sunt ale Lui. El are un loc la dreapta lui Dumnezeu, și cu toate acestea Se coboară, ca să spele picioarele sfinților Săi de pe pământ. Ce legătură! El nu pierde nimic din demnitatea și mărimea Sa, chiar și atunci când El în harul Său nemărginit se aseamănă cu sărăcia noastră; Lui nu-I lipsește nimic care nouă ar putea să ne fie de ajutor, și totuși El este minunat, fără pată și desăvârșit în Sine Însuși.

Egoismul este înfrânt prin insistența permanentă, nerușinată; așa cum citim: „Vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea, pentru că-i este prieten, totuși, măcar pentru stăruința lui supărătoare, tot se va scula și-i va da tot ce-i trebuie” (Luca 11,8). Deci așa stau lucrurile cu omul sau cu egoismul; dar altfel este cu Dumnezeu sau cu dragostea; căci Dumnezeu în Isaia 7,10-16 este opusul omului din Luca 11,5-13.

Isaia 7,10-16: *Domnul a vorbit din nou lui Ahaz, și i-a zis: „Cere un semn de la Domnul, Dumnezeul tău; cere-l, fie în locurile de jos, fie în locurile de sus.” Ahaz a răspuns: „Nu vreau să cer nimic, ca să nu ispitesc pe Domnul.” Isaia a zis atunci: „Ascultați totuși, casa lui David! Nu vă ajunge oare să obosiți răbdarea oamenilor, de mai obosiți și pe a Dumnezeului meu? De aceea, Domnul Însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu, și-i va pune Numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi). El va mânca smântână și miere, până va ști să lepede răul și să aleagă binele. Dar înainte ca să știe copilul să lepede răul, și să aleagă binele, țara de ai cărei doi împărați te temi tu, va fi pustiiată.*

Luca 11,5-13: *Apoi le-a mai zis: „Dacă unul dintre voi are un prieten, și se duce la el la miezul nopții, și-i zice: Prietene, împrumută-mi trei pâini, căci a venit la mine de pe drum un prieten al meu, și n-am ce-i pune înainte;” și dacă dinlăuntrul casei lui, prietenul acesta îi răspunde: „Nu mă turbura; acum ușa este încuiată, copiii mei sunt cu mine în pat, nu pot să mă scol să-ți dau pâini”, - vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea, pentru că-i este prieten, totuși, măcar pentru stăruința lui supărătoare, tot se va scula și-i va da tot ce-i trebuie. De aceea și Eu vă spun: Cereți și vi se va da: căutați, și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Fiindcă oricine cere, capătă: cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide. Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă îi cere fiul său pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un pește, să-i dea un șarpe în loc de pește? Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer.*

Necredința, care nu vrea să se adreseze lui Dumnezeu și refuză să ceară o binecuvântare de la El, este cea care obosește pe Dumnezeu; nu însă insistența și stăruința „nerușinată”, ci, dacă am voie să spun așa, tocmai când ele lipsesc. Și această slavă și măreție divină, care le găsim la Domnul casei lui David, strălucesc la Domnul Isus din nou, și aceasta în felurile diferite în

care El întâmpină pe cei slabi și pe cei tari în credință. Toate dau mărturie despre desăvârșirea Sa. Dar cât de puțin putem noi înțelege din toată această slavă!

Știm în câte feluri diferite cei ce călătoresc împreună cu noi ne pun la probă și ne duc în ispită, și fără îndoială și noi facem la fel față de ei. Noi vedem sau credem că vedem la ei ceva greșit, și ne vine greu să păstrăm mai departe legătura cu ei. Și totuși în toate acestea deseori vina este numai a noastră, prin aceea că ce nu este pe gustul nostru sau în concordanță cu părerea noastră îl privim ca fiind demn de condamnat.

Dar Domnul niciodată nu S-a putut înșela în felul acesta; și totuși El niciodată nu S-a lăsat „biruit de rău”, ci „a biruit răul cu binele”, adică răul din om cu binele care era în El. Deșertăciunea, toanele rele, indiferența față de toate, dragostea de sine, neștiința în ciuda tuturor eforturilor făcute de El să-i învețe – toate acestea le-a îndurat Isus permanent din partea celor din jur. Viața Lui era într-un anumit sens o zi „a răzvrătirii”, așa cum au fost cei patruzeci de ani în pustie. Ca să zicem așa, Israel a ispitit din nou pe Domnul și din nou a aflat cine era El. Este realmente un gând plăcut: Ei au provocat pe Domnul, dar prin aceasta ei pus în lumină cine era El. El a suferit, dar El a suportat cu răbdare, și El nu a renunțat niciodată la ei. El a atenționat și a dat învățătură. El i-a mustrat și i-a condamnat, dar niciodată nu S-a întors de la ei. Dimpotrivă, la sfârșitul călătoriei lor comune El a fost mai aproape de ei ca oricând.

Cât de desăvârșite și potrivite sunt toate acestea și cât de încurajatoare pentru noi! Eforturile Domnului de a atinge conștiința noastră nu fac niciodată inima Lui rece. Noi nu pierdem nimic, dacă El ne mustră. Și El, Cel care nu-Și întoarce inima de la noi, când Se ocupă cu conștiința noastră, este gata să reabiliteze sufletele noastre, pentru ca conștiința, dacă am voie să mă exprim așa, curând să fie în stare să aprobe școala Lui și inima să regăsească libertatea fericită în prezența Sa.

Slava morală a Domnului Isus (17)

Cum El niciodată nu a uitat revendicările lui Dumnezeu

Versete călăuzitoare: *Marcu 2; Matei 15; Luca 19; Marcu 10*

Slujire fără să aștepți iubire împărtășită

Domnul Isus a dat fără încetare, dar rareori a găsit recunoștință la cei care au primit. El a dăruit din belșug, dar a avut puțin parte de părtașie. Aceasta duce numai la mărirea și glorificarea bunătății Sale. Aici practic nu era nimic care să-L poată determina să arate bunătatea Sa; și cu toate acestea El a dăruit mereu. El era ca Tatăl, care este în ceruri, despre care El Însuși a spus: „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți” (Matei 5,45). Aceasta ne spune,

- spre slava Sa, ce este El,
- spre rușinarea noastră, ce suntem noi.

Ființa Sa: necunoscută

Isus era în acest timp nu numai la fel ca Tatăl din ceruri, imaginea lui Dumnezeu în acțiunile Sale, ci

- El era în lumea aceasta în același timp „Dumnezeul necunoscut”, despre care Pavel vorbește (Faptele Apostolilor 17,23);
- întinericul nu L-a înțeles;
- lumea nu L-a cunoscut nici prin religia ei
- și nici prin înțelepciunea ei;
- bogățiile nespuse de mari ale harului Său, curăția Împărăției Sale, fundamentul și drepturile exclusive pe care se putea baza slava, pe care El a căutat-o într-o lume ca aceasta, toate acestea au rămas o enigmă de nerezolvat pentru fiii oamenilor.

Luca 19: Intrarea în Ierusalim

Acestea arată suficient rătăcirile și greșelile grosolane în care ei au căzut permanent. Când de exemplu mulțimea entuziasmată a onorat pe Isus ca Împărat și în Persoana Sa Împărăția (Luca 19), fariseii au zis: „Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii!” Ei nu puteau suporta gândul că scaunul de domnie trebuia să aparțină unui Om cum era El. După părerea lor era o aroganță din partea Lui, a lui Isus din Nazaret, să permită ca strigătele de bucurie regale să-L înconjoare. Ei nu au recunoscut taina mărimii adevărate în această lume decăzută, falsă. Ei nu au înțeles taina „Lăstarului din pământ uscat” și duhul lor nu au putut nici să deosebească „brațul Domnului” (Isaia 53). Numai acolo unde Duhul Domnului călăuzește inimile se fac descoperiri referitoare la Isus – descoperiri care sunt tot așa de prețioase pe cât sunt de diferite în mărimea lor.

Marcu 1 și 2: leprosul, paralyticul și Levi

În evanghelia după Marcu capitolul 1 se face uz din multe părți de lucrarea harului și puterii Domnului. Bolnavi de tot felul vin la El. Mulțimea Îl ascultă și recunoaște autoritatea cu care El vorbea. Un lepros aduce boala lui înaintea Sa și prin aceasta recunoaște în El pe Dumnezeu lui Israel. În momentul acela era prezentă o oarecare cunoaștere diferită ca mărime despre Isus, fie cu privire la cine era El sau cu privire la ce poseda El.

Dar în capitolul doi al aceleiași evanghelii întâlnim o cunoaștere despre El, care s-a făcut cunoscut într-un fel mult mai viu și mai potrivit, precum și exemple de credință care a înțeles pe Isus. Bărbații din Capernaum, care aduc la El pe prietenul lor paralytic, înțeleg pe Domnul și se folosesc de El. Ei înțeleg, gândesc eu, ce este El în Sine Însuși, în caracterul Său, în obiceiurile Sale și în sentimentele sufletului Său. Deja felul în care ei au căutat să se apropie de El, ne arată aceasta. Ei nu vin îndoielnici sau timizi și fricoși, ei fac mai degrabă ca Iacov, când a spus: „Nu Te voi lăsa până nu mă vei binecuvânta! (Geneza 32) Să te apropii în felul acesta de El este plăcut Domnului și corespunde felului în care El vede cu plăcere dragostea din noi care lucrează în felul acesta. Ei nu cer permisiunea, nu deranjează, ci fără multă vorbă desfac acoperișul casei, ca să vină la El. Toate acestea ne arată că ei cunoșteau pe Domnul și se foloseau de El. Ei știau că era bucuria Lui, când cei în suferință se încredeau în harul Său și fără rezerve se foloseau de puterea Lui. Levi procedează la fel câteva clipe mai târziu. El

pregătește o masă pentru oaspeți și lasă să se aducă vameși și păcătoși în apropierea lui Isus. Și din aceasta rezultă că Levi cunoștea pe Oaspetele lui. El știa pe cine a invitat, așa cum Pavel știa „în cine a crezut” (2 Timotei 1,12).

Marcu 10: Bartimeu

Această cunoaștere a Domnului este cu adevărat binecuvântată; ea este dumnezeiască. Carnea și sângele nu o pot da. Frații lui Isus nu o posedau; căci pe când Domnul Se ostenea în lucrarea Sa, ei au zis: „Și-a ieșit din minți!” (Marcu 3,21). Dar cu privire la Isus credința face descoperiri mari și acționează corespunzător. S-ar putea uneori să pară că ea a depășit limitele și ne-a făcut să depășim măsura care se cuvine; dar potrivit cu sentința lui Dumnezeu nu este așa. Mulțimea a poruncit orbului Bartimeu să tacă; dar el a refuzat, deoarece El cunoștea pe Isus (Marcu 10), așa cum L-a cunoscut și Levi.

Nevoile oamenilor și drepturile care se cuvin lui Dumnezeu

Plinătatea celor pe care le face Domnul, depășește capacitatea noastră de înțelegere; și totuși tocmai în această plinătate constă slava a ceea ce face El. Mântuitorul ne împiedică în toate nevoile noastre; dar în același timp El aduce pe Dumnezeu în aceste situații. Isus a vindecat bolnavii, dar El a predicat și Împărăția. Însă aceasta nu a fost pe placul omului, oricât de ciudat ar părea aceasta, căci de altfel el știe să prețuiască bine ce este în avantajul lui. Omul cunoaște bucuria sănătății redobândite. Dar vrăjmășia inimii carnale împotriva lui Dumnezeu merge așa de departe, că de îndată ce binecuvântarea este în legătură cu prezența lui Dumnezeu, ea nu mai este binevenită. Dar deoarece țelul lui Hristos este atât glorificarea lui Dumnezeu cât și salvarea păcătosului, binecuvântarea din partea Lui poate fi văzută numai în această legătură. Dumnezeu a fost dezonorat în lumea aceasta, și omul s-a stricat în ea. Domnul, deci, Cel care vindecă ruptura, face o lucrare desăvârșită, prin aceea că pe de o parte păstrează nelezat Numele și adevărul lui Dumnezeu, vestește Împărăția Sa și drepturile ei și revelează slava Sa și pe de altă parte prin aceea că El salvează pe păcătosul pierdut, mort și îl aduce la viață.

Matei 15: femeia canaaneacă

Dar, așa cum am spus, aceasta nu place omului. Într-adevăr, el vrea să fie ajutat, dar nu vrea să știe nimic de slava lui Dumnezeu. Așa este omul. Dar ce scenă frumoasă când inima unui păcătos sărman prin credință gândește altfel și el se poate bucura cu adevărat de slavă! Femeia canaaneacă ne oferă un exemplu în privința aceasta. Slava lucrării lui Hristos a mișcat viu și puternic sufletul ei. Totuși Domnul, cu toată tristețea femeii sărmene, respectă principiile lui Dumnezeu și o respinge cu cuvintele: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”, și: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței” (Matei 15,24-26). Însă femeia se supune acestei sentințe. Ea recunoaște pe Domnul ca Administrator al adevărului lui Dumnezeu și nici o clipă nu consideră că El, pentru ajutorarea ei, va tăgădui ceea ce I s-a încredințat, adevărul și principiile lui Dumnezeu. Ea vrea ca Dumnezeu să fie glorificat conform planurilor Sale proprii și ca Isus să continue să fie Martorul credincios al acestor planuri și Slujitorul buneii plăceri a lui Dumnezeu, indiferent de felul cum se va rezolva

problema ei. „Da, Doamne!”, spune ea și confirmă deci tot ce a spus Domnul, adaugă însă în deplină concordanță cu cuvintele Domnului: „dar și cățeei mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor”. Cât de plăcut sunt toate acestea! Era roada luminii lui Dumnezeu în suflet.

Mama lui Isus în Luca 2 este mai prejos decât această femeie păgână. Maria nu știa că El „trebuia să fie în cele ale Tatălui Său”, în timp ce femeia canaaneacă a cunoscut că nimic altceva decât aceasta putea să constituie preocuparea Sa. Ea dorea glorificarea căilor lui Dumnezeu prin mâna credincioasă a lui Hristos, chiar dacă ea în nevoia ei va fi pusă la o parte prin aceasta. Aceasta însemna să cunoască pe Hristos și să-L primească în plinătatea lucrării Sale ca pe Acela care într-o lume decăzută Și-a ocupat locul atât pentru Dumnezeu cât și pentru păcătosul nedemn, stricat prin sine însuși.

Slava morală a Domnului Isus (18) - Comportarea Sa față de satan

Versete călăuzitoare: Matei 4,1; 12,29; Efeseni 5,11

Matei 4,1: „Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul.”

Matei 12,29: „Sau, cum poate cineva să intre în casa celui tare, și să-i jefuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare?”

Vrem acum să ne ocupăm cu slujba Domnului în legătura Sa cu satan. În primul rând Isus îl întâmpină, și anume la timpul potrivit, în momentul când El Și-a început lucrarea publică, ca ispititor. Satan a încercat în pustie să prăbușească pe Domnul în aceeași stricăciune morală în care el prin șiretenia lui l-a prăbușit pe Adam și natura umană în totalitatea ei. Biruința asupra ispititorului constituia pregătirea dreaptă, necesară pentru toate lucrările și acțiunile Domnului. De aceea citim și, că era Duhul, Cel care L-a dus să întâmpine pe ispititor: „Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul.” (Matei 4,1) Înainte ca Fiul Omului să poată intra în casa celui tare și să-i jefuiască gospodăria, El a trebuit să lege pe cel tare (Matei 12,29). Înainte ca Isus să poată osândi „lucrările neroditoare ale întunericului” (Efeseni 5,11), El a trebuit să arate că El nu are nici o părtașie cu ele. Înainte ca El să poată intra în împărăția vrăjmașului, ca să-i distrugă lucrările, El a trebuit să-l înfrunte și să-l țină departe de Sine.

Isus l-a adus la tăcere pe satan. El l-a legat. Satan a trebuit să se retragă ca ispititor total biruit. El nu a putut să aducă nimic din el însuși în Isus. Dimpotrivă, el a trebuit să recunoască că tot ce a fost găsit în Isus, era din Dumnezeu. Hristos a ținut departe de Sine tot ce Adam într-o ispitire asemănătoare a lăsat să intre în el; și după ce El în felul acesta S-a dovedit curat și a trecut cu succes proba, acum El posedă un drept moral desăvârșit, ca să pedepsească tot ce nu este curat. „Piele pentru piele!” (Iov 2,4) ar putea să spună satan, acuzatorul, cu privire la un alt om – Iov – și prin astfel de cuvinte și altele asemănătoare poate acuza natura stricată a omului decăzut. Dar ca acuzator al lui Isus el nu poate face nimic înaintea tronului lui Dumnezeu; el a fost redus total la tăcere. Prin aceasta începe relația dintre Isus și satan.

Pasul următor este, că Domnul intră în casa celui tare și îi jefuiește gospodăria. Lumea este această casă, și aici vedem pe Domnul în slujba Sa cum înlătură multiplele și adânc lăsate urme ale puterii vrăjmașului. Toți surzii și orbii, care au fost vindecați, toți leproșii, care au fost curățiți, toate lucrările lui Isus de refacere și vindecare, de orice natură ar fi ele, sunt mărturii despre jefuirea lui satan în propria lui casă. După ce El a legat pe satan, Isus îi jefuiește bunurile.

Urmează apoi pasul al treilea. Satan avea „puterea morții”. Și în final Isus Se predă lui, ca acela care are această putere (Evrei 2,14). Golgota era ceasul „puterii întunericului” (Luca 22,53). Acolo satan s-a folosit de toate mijloacele lui de ajutor și a pus în acțiune toată șiretenia sa; dar el a fost biruit: Captivul său aparent a devenit biruitorul lui. Tocmai prin moarte Isus a nimicit pe cel care avea puterea morții. Prin jertfirea Sa de Sine, El a îndepărtat păcatul; capul șarpelui a fost zdrobit, și astfel, așa cum a spus cineva, „nu Omul, ci moartea a devenit fără putere”.

În felul acesta deci Isus, Fiul lui Dumnezeu, a aruncat la pământ pe diavolul, după ce mai înainte El l-a legat și apoi i-a jefuit gospodăria.

Însă și o altă slavă morală se vede strălucind în slujba lui Hristos, cu privire la relația Sa cu satan. Hristos niciodată nu permite lui satan să dea mărturie despre El. Mărturia poate fi adevărată și, așa cum spunem noi, exprimată prin cele mai lingușitoare expresii, ca de exemplu: „Te știu cine ești: Ești sfântul lui Dumnezeu!” (Marcu 1,24). Dar cu toate acestea Isus îi poruncește să tacă. Slujba Domnului era pe cât de curată pe atât de plină de har. În nici un fel El nu a luat în slujba Sa ajutor de la acela pentru care venise să-l nimicească. Atât în ființa Sa cât și în slujba Sa El nu putea avea părtașie cu întunericul. La El scopul nu putea sfinți mijloacele; și astfel diavolul, ca răspuns la mărturia sa, a fost pedepsit și adus la tăcere.

În măsura în care evangheliile vorbesc despre slujba Domnului cu privire la relația Sa cu satan, ele Îl prezintă ca Acela care doboară pe satan la pământ, îl leagă și îi jefuiește gospodăria. Cartea Apocalipsa ne arată și alte comportări ale lui Isus față de același împotrivor. Acolo vedem cum „satan va fi aruncat pe pământ” (Apocalipsa 12,9) și cum Isus, când va fi venit timpul, îl aruncă „legat în adânc” și în cele din urmă în „iazul de foc și de pucioasă” (Apocalipsa 20,10). Prin aceasta noi putem urmări biruința Domnului Isus asupra lui satan începând din pustie, locul ispitirii, și până la iazul de foc.

Slava morală a Domnului Isus (19)

Cum El a încercat și muștrat pe oameni

Versete călăuzitoare: Matei 9,28; 12,30; 15,10; 16,23; Luca 7,42

Matei 9,28: „După ce a intrat în casă, orbii au venit la El. Și Isus le-a zis: ,Credeți că pot face lucrul acesta?’ Da, Doamne, i-au răspuns ei.”

Matei 12,30: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește.”

Matei 15,10: „Isus a chemat mulțimea la Sine, și a zis: ‚Ascultați și înțelegeți’.”

Matei 16,23: „Dar Isus S-a întors, și a zis lui Petru: ‚Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.”

Luca 7,42: „Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?”

Gloriile morale ale slujbei lui Hristos devin deosebit de vizibile când noi privim pe Domnul Isus în legătura Lui cu omul. Fără întrerupere El înviorează și slujește omului în cele mai felurite suferințe ale lui. În același timp El îi revelează mereu în modul cel mai clar că omul posedă o natură stricată, răzvrătită, depărtată de Dumnezeu. În afară de aceasta El îl pune la probă. Acest gând este puțin luat în considerare, de aceea este cu atât mai mult necesar să ne ocupăm mai îndeaproape cu aceasta. Când El învață pe oameni, Domnul îi pune totodată la probă, fie că este vorba de mulțimea poporului, ori de ucenicii Săi, o mulțime care caută ajutor sau dușmanii Săi, în funcție de poziția pe care ei o aveau față de El. În timp ce El mergea cu ucenicii Săi din loc în loc și îi învăța, El i-a trecut mereu prin exerciții ale inimii și conștiinței.

Chiar și pe mulțimea poporului care îl urma, El a tratat-o în același fel. „Ascultați și înțelegeți!” (Matei 15,10), le-a strigat El, ca astfel să le verifice conștiința, în timp ce îi învăța. Unora, care au venit cu bolile lor la El, le-a zis: „Credeți că pot face lucrul acesta?” (Matei 9,28). Femeia canaaneancă este un exemplu remarcabil despre felul cum El pune la probă această clasă de persoane. În casa lui Simon, după ce El a spus întâmplarea cu omul care avea doi datornici, S-a adresat lui Simon cu întrebarea: „Care din ei îl va iubi mai mult?” (Luca 7,42). La fel El a pus la probă pe farisei, împotrivorii Lui neobosiți. Tocmai aceasta a dovedit deosebit de clar, că Acela cu care ei aveau a face era Hristos. Învățăm din aceasta că El nu a pus pe toți fariseii sub aceeași sentință, ci că El voia cu plăcere să-i conducă la pocăință.

În același fel procedează cu ucenicii Săi, când El trezește în ei judecata de sine. Noi învățăm realmente ceva din învățăturile Lui numai atunci când atât mintea noastră, cât și inima și conștiința noastră sunt puse la lucru. Și acest fel în care Domnul Isus a procedat în fiecare caz în parte este cu siguranță și una din gloriile morale care caracteriza slujba lui Hristos.

Însă mai mult chiar. În slujba Sa față de om, Isus ocupă deseori poziția unuia care mustră sau condamnă; și aceasta aproape că nu poate fi altfel, după cum se vede actualmente între oameni; însă demn de admirație este felul în care El mustră. Dacă El stă înaintea fariseilor, al căror fel de gândire pământesc se ridică permanent împotriva Lui, atunci cuvintele Lui sunt severe, ca de exemplu: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea” (Matei 12,30). Dar dacă se adresează acelor care L-au primit și îl iubesc, dar care, ca să savureze părtașia Sa deplină, au nevoie de o putere mai mare a credinței și de o măsură mai mare de lumină, atunci El folosește o cu totul altă vorbire; El spune: „Cine nu este împotriva voastră, este pentru voi” (Luca 9,50).

În evanghelia după Matei 20,20-28, unde este vorba de cei zece ucenici și de cei doi fi ai lui Zebedei, care voiau să aibă un loc de cinste în Împărăția Sa, El intervine de asemenea în acest

caracter. Într-adevăr, El trebuia să mustre pe ucenici. Nu se putea altfel. Dar El atenuază dojana Lui cât se poate de mult, deoarece El S-a gândit la ce era bun și frumos la ei! Ce cu totul alt loc ocupă El când ucenicii Săi revoltați doreau ca frații lor nicidecum să nu fie cruțați! El verifică cu răbdare toată problema și „desparte ce este prețios de ce este fără valoare”.

Tot așa Domnul Se adresează lui Ioan, muștrându-l, când ucenicii au interzis unuia, care nu voia să meargă împreună cu ei, să alunge demoni în Numele lui Isus. Însă în momentul acela inima lui Ioan a ajuns sub disciplina din partea Domnului. În lumina cuvintelor anterioare ale lui Isus (Luca 9,46-48), în care Domnul a muștrat înfumurarea și grandomania lor, el a descoperit greșeala făcută și a făcut aluzie la ea, cu toate că Domnul nu a amintit-o cu nici un cuvânt. Și tocmai pentru că Ioan era conștient de greșeala lui și acum a mărturisit-o sincer și fără s-o înfrumusețeze, Domnul i-a răspuns cu cea mai mare gingășie (vezi Luca 9,49-50).

La Ioan Botezătorul găsim ceva asemănător. Isus îl muștră, dar cu câtă îndurare ține seama de împrejurări! Ioan se afla atunci în închisoare. Cât de mult va ține Domnul seama de aceasta! Și cu toate acestea Ioan a trebuit să primească o muștrare, deoarece mesajul lui transmis Domnului conținea un reproș. Dar cât de precaut îl corectează Domnul! El trimite lui Ioan un răspuns care putea fi deplin înțeles și apreciat numai de Ioan. El lasă să i se spună: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire.” (Matei 11.6) Chiar și ucenicii lui Ioan, care au adus mesajul Domnului lor, nu puteau să înțeleagă dimensiunea acestor cuvinte. Isus voia să-l dea pe față pe Ioan înaintea lui însuși, și nu înaintea ucenicilor săi sau înaintea lumii.

Cuvintele de muștrare, pe care Isus le-a adresat ucenicilor care mergeau spre Emaus, precum și acelea pe care El le-a adresat lui Toma după înviere, au o frumusețe deosebită.

Și Petru este muștrat în evanghelia după Matei capitolele 16 și 17; dar cât de diferită este forma muștrării în aceste două situații! Și toate aceste diferențe conțin o plinătate de frumusețe. Oricum ar vorbi Isus, aspru sau blând, tăietor sau cruțând, ori tonul cuvintelor Sale de muștrare este așa de gingaș, că ele nu sună mai mult decât un îndemn – ca de exemplu atunci când El îi spune lui Petru: „Ce crezi, Simone? Împărații pământului de la cine iau dări sau impozite? De la fii lor sau de la străini?” – sau muștrarea se ridică pe o treaptă, că ea se aseamănă aproape cu o respingere, ca de exemplu când Petru a trebuit să audă: „Înapoia Mea, satano!” (Matei 16,23): totdeauna putem spune cu certitudine, că în toate nuanțele (în baza împrejurărilor care L-au determinat pe Domnul să vorbească) noi descoperim multe desăvârșiri. Toate aceste corecturi venite de la Domnul erau „ca un cercel de aur și o podoabă de aur fin”, fie că „urechea” era „ascultătoare” sau nu (Proverbe 25.12). „Lovească-mă cel neprihănit, căci lovirea lui îmi este binevenită; pedepsească-mă, căci pedeapsa lui este ca untdelemnul turnat pe capul meu” (Psalm 141,5). Aceasta este experiența, pe care Domnul a lăsat pe ucenicii Săi s-o facă!

Slava morală a Domnului Isus (20)

Efectul care ea ar trebui să-l aibă asupra noastră

Nu este bine să fi întotdeauna înțeleș. Obiceiurile și acțiunile noastre ar trebui să fie ale unui străin, ale unui cetățean dintr-o altă țară, a cărui limbă, ale cărui legi și obiceiuri sunt numai parțial înțeleșe. Carnea și sângele nu pot prețui aceasta. De aceea credincioșii nu sunt într-o stare bună, atunci când ei sunt înțeleși de lume.

Nici rudele cele mai apropiate ale lui Isus nu L-au recunoscut. Sau, L-a cunoscut mama Lui, când la nunta din Cana ea L-a constrâns să-Și arate puterea și să facă rost de vin pentru sărbătoare (Ioan 2)? Sau, L-au cunoscut frații Lui, când I-au zis: „Dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii” (Ioan 7.4) Ce gând! Ei voiau să-L facă pe Domnul să Se facă ceea ce noi numim „un om din lume”! Să recunoaștem în aceasta vreo cunoaștere a lui Isus, gând în inimă își fac loc astfel de gânduri? Cu siguranță, nu! De aceea evanghelistul adaugă imediat: „Căci nici frații Lui nu credeau în El.” Ei cunoșteau puterea Domnului, dar nu cunoșteau principiile Sale; și în chip omenesc au legat posedarea puterii și talentelor cu urmărirea intereselor omului în lume. Desigur Domnul era opusul tuturor acestora, și de aceea rudele Lui după carne, călăuzite de duhul lumii acesteia, nu L-au putut cunoaște. Principiile, care determinau acțiunile Sale, erau total străine lumii, ele erau disprețuite, așa cum odinioară fiica lui Saul l-a desconsiderat pe împăratul David, când el a jucat înaintea chivotului Domnului (2 Samuel 6.16).

Dar ce forță de atracție a exercitat prezența lui Isus asupra oricărei inimi și oricărui ochi, care au fost deschise prin Duhul Sfânt! Apostolii ne confirmă aceasta. Ei cunoșteau puțin pe Domnul lor în ceea ce privește învățătura. Faptul că ei erau cu El n-a fost nici un câștig pentru ei, adică nici un câștig lumesc. Situația lor exterioară nu s-a îmbunătățit nicidecum prin faptul că ei mergeau cu Isus. Nici nu se poate spune că ei s-au folosit de puterea Lui de a face minuni. Dimpotrivă, mai degrabă s-au îndoit de puterea Lui, în loc să se fi folosit de ea, și cu toate acestea ei erau legați de El. Ei s-au alipit de Isus nu din cauză că ei au recunoscut în El Izvorul nesecat, care curge permanent, care putea să le aline toate nevoile. Eu cred mai degrabă, că noi am putea spune, că ei niciodată nu s-au folosit în favoarea lor de puterea Sa. Și cu toate acestea ei au rămas permanent cu El, și au ajuns derutați când El le-a vorbit de plecarea Sa, și ochii lor li s-au umplut de lacrimi atunci când au crezut că L-au pierdut cu adevărat. De aceea repet: ce putere de atracție trebuie să fi exercitat prezența lui Isus asupra acelor a căror inimă și ochi au fost luminate prin Duhul sau au fost atrași de către Tatăl (Ioan 6.4)!

Dar și cu ce putere a pătruns în inimă o singură privire, un singur cuvânt al lui Isus! Vedem aceasta la Matei. Un singur cuvânt de pe buzele Domnului - „Vino după Mine!” – a fost deplin suficient pentru el, ca să părăsească totul. Și această autoritate, această putere de atracție a fost simțită de oameni cu caracter total opus și cu sentimente total diferite. Toma, cel zăbavnice când era vorba să creadă, cel care căuta să pătrundă toate cu mintea, și Petru cel înflăcărat, nechibzuit – amândoi au fost atrași și ținuți aproape prin acest Punct central minunat. Da, Toma, animat pentru un moment de duhul lui Petru, cel plin de râvnă, a putut sub impresia acestei forțe de atracție să spună: „Haidem să mergem și noi să murim cu el” (Ioan 11.16).

Ce va fi, când și noi vom vedea și vom simți odată în desăvârșire deplină toate acestea! Ce va fi, când acea ceată nenumărată din toată familia omenească, din toate țările, de toate culorile și caracterele, va fi adunată și toate semințiile și limbile și popoarele și națiunile vor fi la Domnul și Îl vor înconjura într-o lume demnă de El! Se merită cu adevărat să ne îndreptăm gândurile spre acele exemple, căci ele ne arată ce scumpătate poate avea Domnul Isus pentru inimile care au fost asemănătoare cu ale noastre. Ele sunt pentru noi garanția pentru ceea ce lor le-a aparținut atunci și astăzi sunt speranța noastră.

Deseori lumina lui Dumnezeu strălucește înaintea noastră, pentru ca noi s-o diferențiem și s-o folosim corespunzător puterii care ne-a fost dată și să ne putem bucura de ea și s-o urmăm. Nu că ea ne acuză sau ne pune condiții, ci ea strălucește înaintea noastră pentru ca noi s-o reflectăm, în măsura în care am primit har. În felul acesta o vedem lucrând în prima adunare din Ierusalim. Lumina lui Dumnezeu, care strălucea acolo, nu a cerut nimic. Ea strălucea în claritate și putere; și aceasta era totul. Petru a vorbit limba acestei lumini, atunci când i-a zis lui Anania: „Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Și, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei?” (Faptele Apostolilor 5.4). Lumina nu a cerut nimic de la Anania; ea a luminat simplu înaintea lui și pe lângă el în frumusețea ei, pentru ca el după măsura lui să umble în ea.

În acest fel strălucește cea mai mare parte din slava morală a lui Isus; și prima noastră datorie față de această lumină este să învățăm ce este Hristos. Noi nu trebuie să începem cu teamă și frică să ne măsurăm cu strălucirea Lui, ci noi suntem chemați să cunoaștem cu liniște, bucurie și mulțumire pe Hristos în desăvârșirea morală a naturii Sale umane. Desigur această slavă ne-a părăsit. Chipul ei viu nu mai există pe pământ. Evangheliile ne dau o descriere a ei; dar niciunde pe pământ noi nu putem vedea acum strălucirea ei copleșitoare. El, a cărui slavă a fost revelată în lumea aceasta, S-a reîntors la Tatăl. Dar cu toate că piciorul Lui nu mai atinge pământul, El a rămas totuși ce era, și noi Îl cunoaștem așa cum El este prezentat ochilor noștri pe paginile Cuvântului divin inspirat.

Ucenicii L-au cunoscut personal pe Domnul, în sensul cel mai deplin. Era Persoana Sa, prezența Sa, Eul Său, care i-a atras; și aceasta este tocmai ceea ce noi avem nevoie într-o măsură foarte mare. Noi putem face eforturi să cunoaștem adevăruri referitoare la Persoana lui Isus, și probabil facem progrese mari pe această cale; cu toate acestea ucenicii, cu toată cunoașterea noastră și cu toată necunoașterea lor, ne lasă mult înapoia lor, când este vorba de puterea unei dragoste pentru El, o dragoste care stăpânește totul. Desigur este bine dacă sentimentele inimii noastre pentru Isus depășesc măsura cunoștințelor, pe care noi le putem dobândi cu privire la El. Căci numai atunci dovedim că L-am înțeles cu adevărat. Din fericire sunt încă suflete simple, la care afecțiunea lor față de Persoana lui Hristos depășește măsura cunoștinței lor. Dar cu regret, în general nu este așa. În zilele noastre de cele mai multe ori este contrariul. Lumina și cunoașterea depășesc în mod obișnuit măsura a ceea ce inimile noastre simt pentru Domnul. Și această descoperire este deosebit de dureroasă pentru cel care posedă un simțământ adevărat.

Un alt scriitor spune:

Privilegiul credinței noastre creștine și taina puterii ei constă în aceea că tot ce ea posedă, și tot ce ea oferă, sunt cuprinse într-o Persoană. În timp ce multe altele s-au dovedit a fi slabe, credința arată puterea ei prin aceea că ea posedă pe Hristos ca punct central și că ea nu are nici un cerc fără un centru, nici o mântuire fără un Mântuitor, nici o fericire fără Unul care dă fericirea. Aceasta este ceea ce face ca credința creștină să fie potrivită pentru un om

călător pe pământul acesta, ceea ce o face o lumină care strălucește mai puternic decât soarele. Toate celelalte arată în comparație cu aceasta ca lumina lunii, care într-adevăr strălucește, dar este rece și inactivă, în timp ce aici lumina și viața sunt una ... Cât de mare este diferența, dacă te supui unei culegeri de prescripții sau îți ieși refugiu la o inimă iubitoare, dacă te atașezi de un sistem sau te legi strâns de o Persoană! Niciodată să nu pierdem din ochi, că toate comorile noastre sunt într-o Persoană, care era un Domn și Învățător viu și prezent nu numai pentru o generație – ucenicii din timpul acela – și apoi să înceteze a mai fi, ci rămâne viu și prezent pentru toate generațiile din toate timpurile.

Slava morală a Domnului Isus (21)

În comportarea Sa în lucrarea pentru Dumnezeu

Domnul Isus ne revelează în lucrarea Sa pe pământ o unitate a gloriilor morale tot așa de minunată precum o revelează în caracterul Său. Cu privire la această lucrare noi putem privi pe Domnul în relația față de Dumnezeu, față de satan și față de om. În relația Sa față de Dumnezeu Domnul Isus în persoana Sa și în acțiunile Sale a prezentat pe om înaintea lui Dumnezeu așa cum omul ar trebui să fie potrivit voii lui Dumnezeu. El a reșus natura umană ca pe o jertfă de satisfacere și de miros plăcut, ca pe o tămâie mirositoare curată, ca pe un snop curat al întâiului rod crescut pe terenul omenească. El a readus pe om înapoi în plăcerea lui Dumnezeu, care se pierduse prin Adam sau prin păcat.

Lui Dumnezeu I-a părut rău că a făcut pe om (Geneza 6.6), dar această părere de rău s-a transformat în plăcere și desfătare față de om. Și această jertfă a fost adusă lui Dumnezeu în mijlocul a tot felul de împotriviri, a tuturor împrejurărilor care lucrau împotriva, a tuturor eforturilor și suferințelor și a dezamăgirilor care frâng inima. Minunat altar! Minunată jertfă! Era o jertfă nemărginit mai bogată decât putea să fie o veșnicie de nevinovăție adamitică.

Și așa cum Domnul Isus a prezentat pe om înaintea lui Dumnezeu, tot așa El a prezentat pe Dumnezeu înaintea omului: urmare căderii lui Adam, Dumnezeu nu mai avea chipul Său pe pământ. Dar acum El l-a găsit în Hristos mult mai desăvârșit și mai minunat decât ar fi putut Adam să-l prezinte vreodată. Nu unei creații foarte bune, fără pată, ci unei lumi pierdute și stricate a prezentat Hristos pe Dumnezeu, prezentându-L în har a spus: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14.9). Tot ce este Dumnezeu și se poate vedea despre „lumina” de care nu te poți apropia, ne-a fost arătat în Isus.

Privind în continuare lucrarea lui Hristos în relația ei cu Dumnezeu, vedem că Hristos a avut permanent înaintea ochilor drepturile lui Dumnezeu și El a rămas permanent credincios adevărului și principiilor lui Dumnezeu, în timp ce El zilnic era preocupat fără încetare să aline nevoile oamenilor. Cu orice problemă ar fi venit la El suferința omenească, El niciodată nu a sacrificat ce aparținea lui Dumnezeu. La nașterea Sa îngerii au zis atât „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte”, cât și „bună plăcere la oameni” (Luca 2.14), și corespunzător El S-a ostenit tot timpul slujirii Sale pentru onoarea lui Dumnezeu cu aceeași râvnă cu care El S-a dedicat slujirii nevoilor și mântuirii păcătoșului. Ecoul cuvintelor „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte” și „pace pe pământ” s-a putut vedea, ca să zicem așa, în

orice ocazie. Istoria femeii canaanencă ne oferă în privința aceasta un exemplu viu. Atâta timp cât ea nu a ocupat locul ei adevărat corespunzător intențiilor și planurilor lui Dumnezeu, El nu a putut face nimic pentru ea, după aceea El a putut face totul pentru ea.

Acestea sunt unele din gloriile lucrării lui Isus, atunci când Îl privim în relația Lui cu Dumnezeu.

Slava morală a Domnului Isus (22) - Recunoașterea ei de către Dumnezeu

Bucuria lui Dumnezeu cu privire la Hristos

Domnul Isus a prezentat pe om înaintea lui Dumnezeu așa cum el ar trebui să fie; și Dumnezeu S-a odihnit în El. Această desăvârșire a Omului Hristos Isus și primirea Lui înaintea lui Dumnezeu ne sunt arătate exemplar în jertfa de mâncare, în jertfa florii de făină și a untdelemnului și a tămâii, coaptă în tigaie sau în cuptor (Levitic 2). În timp ce Domnul Isus era pe pământ și S-a prezentat în felul acesta ca Om înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu Și-a exprimat permanent plăcerea Lui pentru El. Isus a crescut înaintea ochilor lui Dumnezeu în natura Sa omenească și în dezvoltarea tuturor virtuților omenești. El nu a avut nevoie de recomandare înaintea lui Dumnezeu, așa cum probabil altcineva ar fi avut nevoie. În orice moment El era în Persoana Sa Însăși exact așa cum El era, recomandarea Sa proprie. În căile Sale și în Persoana Sa omul a fost glorificat din punct de vedere moral, așa că El, când alergarea Lui s-a terminat, putea merge direct la Dumnezeu, așa cum odinioară „snopul, ca pârgă a secerișului” a fost luat direct de pe câmp, așa cum era, și fără să trebuiască să fie supus vreunei pregătiri oarecare a fost adus la Dumnezeu și a fost primit cu plăcere de El.

Revendicarea gloriei morale la dreptul de glorificare oficială

Titlul juridic al lui Isus la glorie era un titlu moral. El posedea dreptul să fie glorificat. Acest drept era în El Însuși. În Ioan 13.31,32 este prezentat acest adevăr la locul care i se cuvine: „Acum, Fiul Omului a fost glorificat”, spune Domnul Isus în momentul când Iuda a părăsit masa; căci această acțiune a lui Iuda era predecesorul sigur al captivării Lui de către iudei, așa după cum luarea Lui în captivitate era actul anticipat sigur al condamnării Lui la moarte de către păgâni. Crucea era plinătatea și îndeplinirea în El a tuturor gloriilor morale; de aceea El spune tocmai în acest moment: „Acum, Fiul Omului a fost glorificat”, și apoi adaugă: „... și Dumnezeu a fost glorificat în El”.

Dumnezeu era atunci tot așa de desăvârșit glorificat cum era Isus, cu toate că gloria era total diferită. Fiul Omului a fost glorificat prin aceea că El a prezentat frumusețea morală, care a strălucit din El în tot timpul vieții Sale, în toată plinătatea ei. Nici o rază a acestei glorii nu avea voie să lipsească în ceasul acela, tot așa cum de la început nu avea voie să fie amestecată cu ea ceva nedemn de ea. Începuse ora în care ultima rază a acestei glorii trebuia să strălucească, ca să împlinească pe deplin strălucirea ei.

Dar și Dumnezeu a fost glorificat, deoarece tot ce era din El a fost păstrat așa cum se cuvine sau a fost prezentat. Drepturile Lui au fost respectate, bunătatea Lui a fost arătată,

harul și adevărul, dreptatea și pacea au fost respectate și satisfăcute. Adevărul lui Dumnezeu, sfințenia, dragostea, maiestatea și slava, cu un cuvânt, tot ce este El, au fost revelate și glorificate într-un fel și într-o lumină cum prin nimic altceva nu putea să aibă loc. Cruce este, așa cum a spus cineva, minunea morală a universului. Însă Domnul adaugă: „Dacă Dumnezeu a fost glorificat în El, și Dumnezeu Îl va glorifica în El Însuși, și-L va glorifica îndată” (Ioan 13.32). Isus confirmă aici dreptul Său la gloria personală. El a împlinit pe deplin întreg tabloul gloriei morale în timpul vieții Sale și în moartea Sa. De asemenea, așa cum am văzut, El a prezentat și a respectat așa cum se cuvine slava lui Dumnezeu. Faptul că El intra acum în propria Sa glorie era de aceea numai o chestiune convenită, și Isus S-a folosit de acest drept atunci când El a ocupat locul Său în cer, la dreapta Maiestății, la Dumnezeu Însuși, și anume „îndată”.

Lucrarea lui Dumnezeu, Creatorul, a fost foarte curând murdărită sub mâna omului. Omul însuși s-a stricat, așa că stă scris: „I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ” (Geneza 6.6). Ce schimbare îngrozitoare în gândurile lui Dumnezeu față de ziua aceea când „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse, și iată că erau foarte bune”! Dar în Domnul Isus Dumnezeu Și-a regăsit iarăși plăcerea în Om. Ce binecuvântare, cu atât mai mare și mai minunată, putem spune, din cauza regretului pe care Dumnezeu l-a simțit odată. Era mai mult decât prima savurare; era o restaurare după pierdere și dezamăgire, și anume o restaurare care a depășit cu mult mai mult ceea ce a fost pierdut. Și așa cum primul om, dacă am voie să mă exprim așa, urmare păcatului său și-a găsit locul în afara creației, Omul al doilea (care era în același timp „Domnul din cer”), după ce El a glorificat pe Dumnezeu, ca și Cap al creației – ca „începutul creației lui Dumnezeu”, S-a așezat la dreapta Maiestății în înălțime. Isus este un Om glorificat în cer, deoarece Dumnezeu a fost glorificat în El, în Omul ascultător, în viață și în moarte. Desigur, așa cum știm, El este în cer și în alte caractere: El este acolo

- ca biruitor,
- ca unul care așteaptă,
- ca Mare Preot în cortul construit de Dumnezeu,
- ca Înainte-Mergător al nostru,
- ca Cel care a făcut curățirea păcatelor noastre,
- și așa mai departe.

Dar El este acolo în locurile cerești glorificat, deoarece El a glorificat pe Dumnezeu aici pe pământ.

Deci viața și gloria aparțin Domnului Isus în baza unui drept personal și moral. Este înviorător să ne preocupăm mai mult cu acest adevăr și mereu să-l repetăm. Isus niciodată nu a pierdut grădina Eden. Într-adevăr El a umblat în toate zilele vieții Sale în afara Edenului, în mijlocul spinilor și pălămirilor, al ostenețelor și lipsurilor unei lumi stricate; dar El a făcut-o în har. El S-a așezat de bună voie în această stare, dar El nu i-a fost supus. El nu a fost despărțit de pomul vieții și de paradis, așa cum a fost Adam și cum suntem noi toți, de către un heruvim cu sabia învăpăiată. În istorisirea vieții Sale vedem că îngerii, în loc să-L țină în afara grădinii departe de intrare, vin la El și Îi slujesc, după ce El a biruit ispita; căci El a stat tare pe poziție acolo unde Adam s-a clătinat și a căzut. Cu toate că Isus era realmente Om, El era totuși acest „Om desăvârșit” deosebit. Dumnezeu a fost glorificat în El, în timp ce El a fost dezamăgit și dezonorat de tot ce este în afară de Isus.

Cum reacționăm noi oamenii la slava morală

Într-un anumit sens această desăvârșire a Fiului Omului, această desăvârșire morală, este în totul pentru noi. Ea oferă sângelui, care ispășește păcatele noastre, scumpătatea Sa. Ea este ca acel nor de tămâie care în ziua ispășirii venea împreună cu sângele în prezența lui Dumnezeu (Levitic 16.13).

Într-un alt sens această desăvârșire este prea mare pentru noi:

- ea este așa de sublimă, că noi niciodată nu putem ajunge la ea.
- ea ne copleșește, în măsura în care noi o contemplăm amintindu-ne de ceea ce suntem noi în noi înșine.
- și ea ne umple cu admirație, în măsura în care noi o privim ca expresie a ceea ce este El.

Gloria personală de Judecător a lui Dumnezeu, așa cum s-a arătat ea în timpurile de odinioară, era copleșitoare. Chiar și cei mai mult favorizați dintre oameni, cum a fost Isaia, Ezechiel sau Daniel, nu au putut suporta strălucirea ei; și Petru și Ioan au făcut aceeași experiență. Și așa este și această glorie morală, dacă ea ne este prezentată în același fel, copleșitoare. Numai credința se simte la ea acasă în prezența acestei glorii. Dumnezeu lumii acesteia orbește mintea, ca această glorie să nu fie înțeleasă și să nu te bucuri de ea, în timp ce credința se bucură cu bucurie mare de ea. Aceasta este istoria gloriei aici pe pământ între oameni. În prezența ei fariseii și saducheii cer împreună un semn din cer. Nici mama și nici frații lui Isus nu o înțeleg și o interpretează cu totul greșit. Mama Lui din egoism, frații Lui din cauza asemănării lor cu lumea. Și chiar și ucenicii sunt permanent muștrați prin ea.

„Untdelemnul de măslină zdrobite”, care alimenta această lumină, era pentru toți prea curat; dar el ardea permanent în Locul Preasfânt „înaintea Domnului”. În sinagoga din Nazaret (Luca 4) vedem cât de puțin gata era omul să primească această lumină. Toți au recunoscut cuvintele pline de har, care se revărsau de pe buzele Domnului, și au simțit puterea lor; dar curând s-a interpus un râu mare al stricăciunii naturale, s-a împotrivit acestei mișcări din inimi și a biruit. Martorul smerit, altruist al lui Dumnezeu a pășit în lumină în mijlocul unei lumi rebele, arogante; dar aceasta nu i-a plăcut lumii. Chiar dacă „Fiul lui Israel” rostește cuvinte de bunătate și mângâiere, totuși El este refuzat să fie primit, El este Fiul unui tâmplar (Luca 4).

Ce mărturie uimitoare despre stricăciunea inimilor noastre! Omul are însușirile lui de a iubi, virtuțile lui, gustul lui bun, sentimentele lui gingașe, așa cum vedem în acea scenă din Nazaret. Cuvintele pline de har ale lui Isus trezesc pentru un moment unele sentimente bune; dar ce valoare au ele și unde au rămas ele, atunci când Dumnezeu le-a pus la probă? Vai, cu toată demnitatea noastră de a fi iubiți, cu tot prestigiul, pe care probabil îl savurăm, cu toate înclinațiile noastre bune și sentimentele gingașe, noi suntem și rămânem constrânși să mărturisim: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească” (Romani 7.18).

Gloria morală a lui Hristos dă naștere la încredere

Însă, repet, credința se simte la ea acasă în prezența lui Isus:

- Am putea noi, vreau să spun, să fim suspicioși față de un astfel de Domn, sau să ne temem de El?
- Am putea noi să avem o cătuși de mică îndoială cu privire la El?
- Am putea noi să ne ținem la distanță de El, de Cel care la fântâna lui Iacov a discutat cu femeia din Sihar? S-a ținut ea departe de El? Cu adevărat, noi ar trebui să avem o părtășie intimă cu Isus.

Ucenicii, care permanent au fost în jurul Lui, au trebuit mereu să-și învețe lecțiile. Și chiar și noi știm să spunem ceva în acest sens. Ei au trebuit mereu să descopere ce era Hristos, în loc să se bucure de ceea ce ei au învățat deja cu privire la El. În evanghelia după Matei 14 ei au trebuit să strige: „Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!”, aceasta înseamnă, să descopere din nou cine era Isus. Dacă credința lor ar fi fost sinceră, atunci ei s-ar fi așezat liniștiți în corabie alături de El și ar fi ațipit (Marcu 4). Ce scenă a fost aceea, spre rușinarea lor și spre onoarea Sa! Ei s-au adresat Domnului pe un ton plin de reproș și dureros, ca și cum El ar fi fost indiferent de pericolul în care se aflau ei. „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?”, strigă ei către El. El Se trezește și înlătură imediat cauza fricii lor. Dar după aceea îi muștră, însă nu din cauza nedreptății pe care I-au făcut-o prin cuvintele lor aspre, ci din cauza miciei lor credințe.

Cât de desăvârșit sunt toate acestea! Cu adevărat, în Isus totul este desăvârșit; totul este la locul lui: virtuțile omenești, roadele ungerii, de care a avut parte, și gloria Sa divină. Cele două naturi nu sunt amestecate în Persoana Sa, ci strălucirea naturii divine este atenuată și lucrurile obișnuite în natura omenească sunt înălțate. Nimic asemănător nu se va găsi și nu se va putea găsi în toată creația. Și cu toate acestea omenescul în Isus era cu adevărat omenesc și divinul era cu adevărat divin:

- El a dormit în corabie: El era om;
- El a făcut să se liniștească vântul și valurile: El era Dumnezeu.

Gloria morală are prioritate față de gloria oficială

Această glorie morală trebuie să strălucească, și până se va împlini aceasta, toate celelalte glorie trebuie să treacă pe planul secund. Grecii, care veniseră la Ierusalim, ca să se închine în timpul sărbătorii, întreabă unde este Isus și doresc să-L vadă (Ioan 12). Aceasta amintea de Împărăție sau de desfășurarea gloriei împărătești a lui Mesia; era o prezentare exemplară a zilei în care națiunile vor veni în cetatea iudeilor, ca să serbeze sărbătorile, și când Hristos, ca Împărat în Sion, va fi Domn peste toate și Dumnezeu al întregului pământ.

Dar era o taină mult mai profundă decât aceasta; și ea necesita o cunoaștere corectă a căilor lui Dumnezeu, și nu numai o simplă așteptare a Împărăției. Această cunoaștere lipsea fariseilor (Luca 17), atunci când L-au întrebat pe Domnul, când va veni Împărăția lui Dumnezeu. De aceea Isus a trebuit să vorbească cu ei despre o altă Împărăție, pe care ei nu au așteptat-o și nu au prețuit-o, despre o Împărăție din mijlocul lor, o Împărăție prezentă, în care trebuia să se între, înainte ca să se poată arăta Împărăția revelată în glorie. Și ucenicilor le-a lipsit această cunoaștere, atunci când ei L-au întrebat pe Domnul în Faptele Apostolilor 1: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?”, și lor trebuia să

li se amintească de ceea ce trebuia să aibă loc înainte ca această restaurare să poată fi împlinită, și anume, că ei trebuiau să primească Duhul Sfânt, ca să fie martori ai lui Hristos până la marginile pământului.

Exact așa este în Ioan 12. Domnul ne învață aici, că gloria morală trebuie să premeargă Împărăția. Desigur va veni momentul când Isus va străluci în gloria tronului, când păgânii vor veni în Sion și vor vedea pe Împărat în frumusețea Lui; dar înainte ca să se poată vedea aceasta, trebuie ca gloria morală să se desfășoare în toată plinătatea și curăția ei. Acest gând L-a preocupat pe Isus, atunci când grecii au dorit să-L vadă. „A sosit ceasul”, spune El, „să fie proslăvit Fiul Omului”. Că aici este vorba de gloria morală, am văzut deja la studiul lui Ioan 13.31-32. Această glorie a strălucit pe toate căile Sale începând de la naștere și până în momentul acesta; și moartea Sa urma să fie împlinirea ei deplină. De aceea se apropiase ceasul în care ea trebuia să răspândească ultimele ei raze, tocmai pentru a pricinui această împlinire. Deci Domnul face cunoscut cu această ocazie, așa cum El face în mod asemănător în Luca 17 și Faptele Apostolilor 1, adevărul, care este necesar pentru a primi o cunoaștere corectă și profundă a căilor lui Dumnezeu. Gloria morală trebuie să fie revelată pe deplin, înainte ca Mesia să poată să se arate până la marginile pământului în gloria Sa împărătească.

O glorie unică în felul ei

Bineînțeles, această glorie Îi aparține Lui, și numai Lui. Inimile noastre simt aceasta profund. Când în Faptele Apostolilor 10 cerul s-a deschis, s-a coborât fața de masă de înaintea lui Petru să primească porunca să aibă părtășie cu ea sau înainte ca ea să fie înălțată la cer, ca în înălțime să se ascundă din nou privirilor. Conținutul feței de masă trebuia curățit sau sfințit. Dar când în evanghelia după Matei 3 s-au deschis cerurile, nicidecum nu era necesar ca Isus să fie luat de pe pământ la cer, ca în felul acesta să primească pecetea bunei plăceri a Tatălui Său; dimpotrivă, voci și apariții din înălțime și-au pus pecetea pe El și au mărturisit despre El așa cum El era: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”. Și când cerul s-a mai deschis încă o dată în Matei 27.51, aceasta înseamnă, când catapeteasma Templului s-a rupt în două bucăți, atunci totul era înfăptuit; nu a mai rămas nimic de făcut. Lucrarea lui Hristos a fost pecetluită și recunoscută, așa cum ea era în momentul acela. Astfel cerul deschis de la început mărturisește despre plăcerea deplină care se găsea în Persoana lui Hristos, în timp ce cerul deschis la sfârșit depune mărturie despre plăcerea deplină găsită în lucrarea Sa.

Gânduri de încheiere

În timp ce închei cu aceasta acest studiu, doresc să mai remarc, că este folositor pentru noi și ne aduce bucurie și în același timp este o parte a slujbei noastre divine să arătăm trăsăturile caracteristice ale căilor și slujbei lui Isus aici pe pământ, așa cum eu am încercat să fac în măsura mea în această scriere. Căci tot ce a făcut Isus, tot ce a vorbit El, toată lucrarea Sa, atât în natura ei cât și în forma ei exterioară, toate depun mărturie despre cine era El. Și El este pentru noi Martorul despre cine este Dumnezeu. În felul acesta noi ne înălțăm spre Dumnezeu Însuși, prin aceea că urmăm cărarea Domnului Isus prezentată în evanghelii. Fiecare pas pe această cărare devine foarte important pentru noi. Tot ce Isus a făcut și a vorbit, era expresia adevărată a Lui Însuși, așa cum El era expresia adevărată și fidelă a lui Dumnezeu. Ar trebui

să ne ostenim să înțelegem caracterul lucrării Sale, ca să putem diferenția gloria morală care este legată cu fiecare moment și cu fiecare detaliu al vieții și lucrării Domnului aici pe pământ. Atunci vom cunoaște ce este El, și apoi vom înțelege ce este Dumnezeu. În felul acesta vom cunoaște pe Dumnezeu cu o cunoaștere sigură și clară. Calea, pe care noi obținem aceasta, sunt cărările simple și activitățile Fiului Omului divin.